THE IDEAL

*"Whosoever dies clothed in this habit
Shall never suffer the fires of hell."*

S. H. COLLEGE SODALITY
OCCASIONAL

H. H. POPE PIUS XII

Sodalist Number one and the 17th Sodalist Pope

He was enrolled as a Sodalist on 13th Dec. 1894, at the Capranica College, in Rome. No. 298 was his roll number

THE IDEAL

CONTENTS

1	Preface	II
2	സമർപ്പണം	1
3	പത്രാധിപവീഥി	1
4	മാർപ്പാപ്പായുടെ തിരുവെഴുത്ത്	5
5	The Holy Scapular *(C. K. John II U. C.)*	7
6	കത്തോലിക്കാ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം *(M. A. Mathew B. A. IV B. Com.)*	10
7	എന്റെ അമ്മ *(C. J. Devasia II U. C.)*	12
8	ദിവ്യബലി *(John Madathil III B. A.)*	13
9	The Assumption of Our Lady *(Cyril Kuriakose III B. Sc.)*	15
10	Director's Page	21
11	Principal's Page	22
12	Prefect's Page	23
13	Secretary's Page	24
14	The Supreme Kingship *(S. Mampally B. A. III B. Com)*	26
15	St. Gabriel, Our Patron Saint *(M. C. George III B. Sc.)*	28
16	Pope Pius XII	30
17	S. H. Sodality Report	31
18	അന്നത്തെ കത്ത് *(P. V. Thomas III B. A.)*	33
19	A Trip to Ootty *(T. A. Abraham III B. Com.)*	37
20	Church and State in Education .... *(Zacharias Thanneepara IV B. A.)*	40
21	സൊഡാലിറ്റി റിപ്പോർട്ടുകൾ	42
22	Sodalists 1950—51	45

Best wishes for a glorious Easter and every Success in the exam.

J. Marcel T. O. C. D.

PREFACE.

Here is the 3rd issue of the IV Volume of "The Ideal", the Sodality manuscript occasional of the Sacred Heart College. The title itself suggests what the Ideal is. In an ocean of publications The Ideal is not even a drop. It is quite insignificant. But the ideal before it and the ideas behind it are in no way insignificant.

Our Sodalists are young men in their teens, or just emerging there from. They cherish within their buoyant hearts latent and patent, noble ideas and elevating aspirations. A hundred and one things they have to tell the world. But when it is a question of giving expression to them they are at a loss; putting them in black and white they are helpless.

One efficient method to help our dear young friends, in this matter, is to promp them to write. With this idea in mind, The Ideal was started. Our experience during these few years have confirmed our view that, a manuscript publication is very useful; it has got the charms of publicity, without the harms there of.

In the wake of The Ideal many other manuscript publications have sprung up around us. The results are obvious. Our young men at least many of them find it no very hard task to write an essay or a short story or something similar. The editor of our College Annual perhaps finds it hard to pick and choose the best from the heap of articles from our tiros.

Inspite of varied hardships, my dear young friends have succeeded in printing this issue. I am sure the little experience they have derived, will be useful in later life. My hearty congratulations to the Prefect, to the Editors & other office-bearers of our Sodality for their honourable endeavour and creditable success. Our sincere thanks to all those who have contri buted in some way or other, to the success of our humble work.

This Issue is gratefully dedicated to our Lady of Mount Carmel whose special protection and maternal regard we are having every day, as a souvenir of the 7th centinary of the Holy Scapular.

Best wishes to all our Sodalists and benefactors. May success and good luck attend on all our senior members.

J. Marcel, T. O. C. D.

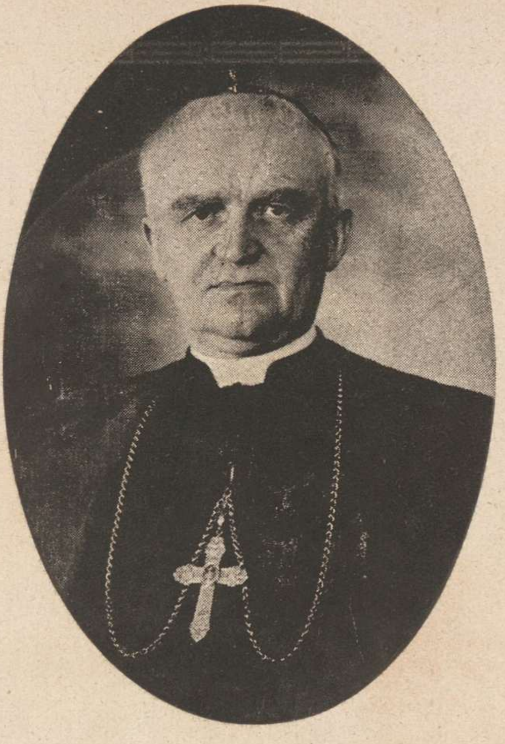

His Excellency Most Rev. Dr. Leo. P. Kierkels, C. P.
THE INTERNUNCIO.

HIS EXCELLENCY
Mar Mathew Kavukat, B.A,D.D,
Bishop of Changanacherry.

HIS EXCELLENCY
Mar Sebastian Vayalil, B.A,B.T;D.D.
Bishop of Palai.

Our humble and filial Greetings to the New Bishops

A priest] for 50 years, and a High Priest for 40 years.

Our humble and hearty Golden Jubilee greetings to His Grace Mar Augustine Kandathil D. D., Archbishop of Ernakulam, Assistant at the Pontifical Throne, Domestic Prelate, and the Head of the Syrian Hierarchy.

THE IDEAL

S H. College Sodality, MS. 'Occasional'

(PRINTED)

MARCH 1951

Vol. IV EDITORS: T. J. VARGHESE IV B.Sc. P. V. THOMAS III B.A. No. 3

സമർപ്പണം

മാതാവേ, മക്കൾ ഞങ്ങൾ തവപദമലരിൽ ഭക്തിയായ് നിർവ്വിശങ്കം,
ഏതാവദ് മാല്യമൊന്നു 'ഐഡിയൽ' പാഥാരത്തിനായേകിടട്ടെ;
ഹാ! തങ്കക്കൈകൾ നീട്ടിജ്ജനതതി പുണ്ണരാന്തരീയത്തെയേകീ-
ട്ടാതങ്കം തീർത്താരമ്മേ! ചൊരിയുക നിതരാം നൽവരം ലോകമെല്ലാം.

— പത്രാധിപർ

പത്രാധിപവീഥി

ആദർശത്തിന്റെ പേരിൽ അബദ്ധാഭിപ്രായങ്ങളും, സമാധാനത്തിന്റെ പേരിൽ അസമാധാനവും, നീതിയുടെ പേരിൽ അനീതിയും, പുരോഗമനത്തിന്റെ മറയിൽ പിന്തിരിപ്പൻ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും പ്രബലപ്പെട്ടുവരുന്ന ഒരു കാലയളവിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നതു്. ഒരു മൂന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം ലോകത്തെ അങ്ങനെ തുറിച്ചു നോക്കുകയാണ്.

കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കു് നാനാമുഖങ്ങളായ പീഡനങ്ങൾ മുമ്പെങ്ങുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധം, അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലങ്ങളിലും, സാമുദായികരംഗങ്ങളിലും, സർവ്വോപരി വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിലും സഭയുടെ പരിപാവനവും സുസ്ഥിരവുമായ ആദർശങ്ങൾക്കെതിരായി പല ഭാഗങ്ങളിലും ഉഗ്രസമരം തന്നെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കർദ്ദിനാളന്മാരും, മെത്രാന്മാരും, ആയിരക്കണക്കിനു വൈദികരും തങ്ങളുടെ മഹത്തായ ആദർശങ്ങളുടെ പേരിൽ ജയിലുകളിലേക്ക് പോകുന്ന കാഴ്ച, ഏതൊരുവന്റേയും കരളലിയിക്കുന്ന ഒന്നുതന്നെയാണ്. ഒടുങ്ങാത്ത സ്വാർത്ഥതയുടെ പൂർത്തീകരണത്തിനായി മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന കുത്സിതപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പരിണതഫലങ്ങളാണിതെല്ലാം.

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സഹായവും, സമാധാന

ത്തിൻെറ രാജ്ഞിയും, അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ അമ്മയുമായ പരിശുദ്ധ കന്യാസ്ത്രീമറിയത്തിൻെറ സഹായം ഈ ആപദ്ഘട്ടത്തിൽ നമുക്ക് ആശ്വാസത്തിനും ആശ്വാസത്തിനും വക നല്കുന്നുണ്ട്. തിരുസ്സഭയുടെ ആരംഭകാലംമുതൽ ഓരോ വിപത്സന്ധിയിലും ആ സ്വർഗ്ഗരാജ്ഞി നമുക്ക് താങ്ങും തണലുമായിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വി. ഡൊമനിക്കോസിന് പ്രത്യക്ഷയായി ജപമാല ദാനംചെയ്ത ആ അമ്മ, പതിമ്മൂന്നാംനൂറ്റാണ്ടിൽ വി. സൈമൺസ്റ്റോക്കിനു കാണപ്പെട്ട് തിരുവുത്തരിയം നല്കി ലോകത്തെ മുഴുവൻ അനുഗ്രഹിച്ച ആ മാതാവ്, പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ലൂർദ്ദിൽവച്ച് വി. ബർണ്ണദീത്തായുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ലോകത്തിന് ദർശനമരുളിയ ആ നാഥ, നമ്മുടെ ഈ തലമുറയിൽത്തന്നെ ഫാത്തിമായിലും ലിപ്പായിലും പ്രത്യക്ഷയായി ശാന്തിയുടെയും, സമാധാനത്തിൻെറയും സന്ദേശം, പ്രാർത്ഥനയുടെയും പ്രായശ്ചിത്തത്തിൻെറയും ആഹ്വാനം നൽകിയ കാരുണ്യമൂർത്തിയായ ആ മരിയാംബിക ഈ അപകടസന്ധിയിലും നമുക്ക് രക്ഷാസങ്കേതമാണ്.

അതുകൊണ്ട് ഓരോ കത്തോലിക്കനും ഉണർന്നിരുന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ട അവസരം ഇതാ സമാഗതമായിരിക്കുന്നു. മരിയഭക്തി തീർച്ചയായും നമ്മുടെ രക്ഷയുടെ അച്ചാരമായിരിക്കും.

കേരളീയരുടെ മരിയഭക്തി

കേരളകത്തോലിക്കർ പുരാതനകാലംമുതൽ ദൈവമാതൃഭക്തിയിൽ അദ്വിതീയരായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഉത്തരീയം ധരിക്കാത്ത കത്തോലിക്കനോ, ദിനംപ്രതി കൊന്ത ജപിക്കാത്ത ഒരു കത്തോലിക്കാ ഭവനമോ കേരളത്തിലുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കന്യാകുമാരിമുതൽ ഗോകർണ്ണംവരെയും, അറബിക്കടൽമുതൽ സഹ്യാദ്രിശൃംഗംവരെയും, സ്നേഹത്തിൻെറയും രക്ഷയുടെയും ദിവ്യദൗത്യം വഹിച്ചുകൊണ്ട്, അന്തരീക്ഷത്തിൽ അങ്ങനെ ഉയൎന്നു പ്രശോഭിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവദേവാലയങ്ങളിൽ അധികവും മാതാവിൻെറ നാമത്തിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ്. കേരളീയ വനിതകൾ 'മറിയം' എന്ന പേര് തികഞ്ഞ അഭിമാനത്തോടുകൂടിത്തന്നെയാണ് സ്വീകരിച്ചുപോരുന്നത്.

ഫാത്തിമാമാതാവിനു നല്കപ്പെട്ട സ്വീകരണം

ഫാത്തിമായിൽ പ്രത്യക്ഷയായ ആ സ്വർഗ്ഗീയ രാജ്ഞിയുടെ നാമത്തിൽ ആശ്വാസത്തിൻെറയും സമാധാനത്തിൻെറയും മാറ്റും ഏവർക്കും കാണിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ട്, ലോകരെ മുഴുവൻ ഭക്തപരവശരാക്കിക്കൊണ്ട് ആഗോളവ്യാപകമായ ഒരു പര്യടനം നടത്തിയ ആ പാവനസ്വരൂപം, അനിതരസാധാരണമായ ആഡംബരവിശേഷത്തോടും ഭക്തിവിവശതയോടുംകൂടിയാണ് കേരളത്തിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടത്. കേരളീയക്രൈസ്തവലോകമാനം അന്ന് സന്തോഷത്തിൻെറ ദിവസങ്ങളായിരുന്നു. ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും ആ മാതൃരൂപം പ്രത്യക്ഷമായി. തെരുവീഥികളും ഗ്രാമീണറോഡുകളും അത്യാഡംബരപൂർവ്വം അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടു. പ്രകൃതിതന്നെ തൻെറ നാഥയെ സ്വീകരിക്കുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. ഭക്തവത്സലയായ ആ മാതൃരൂപം ഒരു നോക്കു കണ്ട് നിർവൃതിയടയുവാൻ ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങൾ തടിച്ചുകൂടിയ ആ കാഴ്ച ആരെയാണ് കോൾമയിർ കൊള്ളിക്കാത്തത്. അതെ കേരളത്തിൻെറ ചരിത്രത്തിൽ തങ്കലിപികളിൽ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെടുന്ന ഒരു സംഭവമായിരുന്നു അത്.

അമലമനോഹരിയും അമലോത്ഭവയുമായ ദൈവമാതാവിൻെറ സ്വർഗ്ഗാരോപണം ഒരു വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപനംചെയ്ത നവംബർ 1-ാം തീയതിയും ഇവിടത്തെ കത്തോലിക്കർ അത്യന്തം ഭക്തിയോടും ആദരവോടുംകൂടി തന്നെ ആഘോഷിക്കുകയുണ്ടായി.

മരിയൻകോൺഗ്രസ്സ്

വി. സൈമൺസ്റ്റോക്കിന് പ. കന്യകമറിയം പ്രത്യക്ഷയായി തിരുവുത്തരീയം ദാനംചെയ്തിട്ട് 7 നൂറ്റാണ്ടുകൾ തികയുന്ന ശുഭാവസര

മാണല്ലോ ഇതു്. ഇതിനോടനുബന്ധിച്ചു 1950 ഡിസംബർ 29, 30, 31 തീയതികളിൽ എറണാകുളത്തുവച്ചു് നടത്തപ്പെട്ട അഖിലകേരളമരിയൻകോൺഗ്രസ്സ് മലബാർ കത്തോലിക്കരുടെ മരിയഭക്തിപ്രകടനത്തിന് മകുടം ചാർത്തുന്ന ഒരു മഹാസംഭവമായിരുന്നു. കേരളത്തിൻെറയെന്നല്ല ഭാരതത്തിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു് ഭക്തജനങ്ങൾ സന്നിഹിതരായിരുന്നു. ഇൻഡ്യയിലെ വത്തിക്കാൻ പ്രതിനിധിയുടെയും, കേരളത്തിലെ എല്ലാ വൈദികാദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെയും ആയിരക്കണക്കിന് വൈദികരുടെയും, കന്യാസ്ത്രീകളുടെയും സർവ്വോപരി അഞ്ചുലക്ഷത്തിൽപരം വരുന്ന ഒരു ഭക്തജനസഞ്ചയത്തിൻെറയും സാന്നിദ്ധ്യം ആ സമ്മേളനത്തെ ഒരു മഹാ വിജയമാക്കിത്തീർത്തു. എത്രയെത്ര ഹൃദയങ്ങളിൽ ഭക്തിയുടെ ദീപം കൊളുത്തുന്നതിന്, ആയിരമായിരം ശുഭപ്രതീക്ഷകൾ മൊട്ടിട്ടു വളർത്തുന്നതിന് ആ മഹായോഗം പ്രയോജകീഭവിച്ചില്ല? മായിച്ചാലും മായാത്ത എത്രയെത്ര മോഹനസ്മരണകൾക്ക് ആ സമ്മേളനം കാരണഭൂതമായിട്ടില്ല? ഈ തലമുറക്ക മറക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഒന്നായിരുന്നു 1950 ഡിസംബർ 31-ാം തീയതി ഞായറാഴ്ച സായാഹ്നത്തിൽ, എറണാകുളം നഗരത്തിൽക്കൂടി, അതിമനോഹരമായി അലങ്കരിച്ചിരുന്ന രാജവീഥികളിലൂടെ മന്ദംമന്ദം നീങ്ങിയ ആ ജൈത്രയാത്ര. ഭക്തജനാവലിയുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തുനിന്നു് ഉയന്ന പ്രാത്ഥനയുടെ ശബ്ദം അന്നത്തെ അന്തരീക്ഷത്തെ മുഖരിതമാക്കി. കളവാണികളായ ബാലികമാരുടെ കണ്ഠനാളത്തിൽനിന്നു നിർഗ്ഗളം പ്രവഹിച്ച മോഹനസംഗീതത്തിൻെറ മംഗളധ്വനി ചക്രവാളസീമയേയും അതിലംഘിച്ചു. ലക്ഷം ലക്ഷം ശ്രോതാക്കളുടെ സ്മരണമണ്ഡലങ്ങളിൽ, ആ ഗാനവീചികൾ ഇന്നും വട്ടമിട്ടു നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കണം. കേരളീയരുടെ മരിയഭക്തിപ്രകർഷംകണ്ടു് ആ ദിവ്യാംബികതന്നെ സ്വർഗ്ഗത്തിലിരുന്നു് ശുമന്ദഹാസം പൊഴിക്കുകയായിരുന്നിരിക്കണം. സ്നേഹസമ്പന്നയായ ആ അമ്മ പരിപാവനമായ തൻെറ ഹസ്തങ്ങൾ നീട്ടി ഒരിക്കൽക്കൂടി ലോകത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം.

നമ്മുടെ കർത്തവ്യം

ഇതെല്ലാം നമുക്ക് തികച്ചും അഭിമാനിക്കത്തക്ക വസ്തുതകളാണു്. പക്ഷേ നമ്മുടെ കത്തവ്യം അവിടെയും നിൽക്കുന്നില്ല. ഇസങ്ങളുടെ പുറകെ ഓടുന്ന ലോകത്തിന് സ്നേഹത്തിൻെറയും, സമാധാനത്തിൻെറയും മാർഗ്ഗം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ട ഭാരമേറിയ ചുമതല നമ്മിലാണു് നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നതു്.

പരിശുദ്ധ പിതാവു് പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ്തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് 1950 ജൂലൈ 16 മുതൽ 51 ജൂലൈ 16 വരെ ഉത്തരീയജൂബിലിവഷമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിരിക്കുകയാണു്. ഓരോ കത്തോലിക്കനും ഈ അവസരത്തിൻെറ പ്രാധാന്യം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കി പ്രവത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ നശീകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കെതിരായി, ലോകായതികതക്കെതിരായി സന്ധിയില്ലാത്ത ഒരു സമരം തന്നെ നാം നടത്തണം. ഫാത്തിമായിൽവച്ചു് നമ്മുടെ സ്വർഗ്ഗീയരാജ്ഞി നമുക്കു ഉപദേശിച്ചുതന്ന ആ ദിവ്യൗഷധം, പ്രാർത്ഥനയും, പ്രായശ്ചിത്തവും അതായിരിക്കട്ടെ നമ്മുടെ സമരായുധം. തിരുവുത്തരീയമായിരിക്കണം നമ്മുടെ പടച്ചട്ട. നമ്മുടെ ഈ രക്ഷായുധവും കവചവും വഴിയായി നാം മറിയത്തിൻെറ സൈന്യസമൂഹമാണെന്നു് ലോകം അറിയട്ടെ. മററുള്ളവരെയും നമ്മുടെ അമ്മയുടെ സങ്കേതത്തിലേക്ക് നമുക്ക് ആനയിക്കാം. സമാധാനത്തിൻെറയും ശാന്തിയുടെയും സന്ദേശം ദിഗന്തങ്ങളിൽ വ്യാപിപ്പിക്കാം. അങ്ങനെ സ്നേഹത്തിൻെറ കൊടിക്കൂറ അന്തരീക്ഷത്തിൽ പാറിപ്പറക്കട്ടെ.

ഐഡിയൽ

ക്രൈസ്തവാദർശങ്ങൾക്ക് പ്രചാരം കൊടുക്കണമെന്നും, നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ലീനമായിക്കിടക്കുന്ന കലാവാസനകളെ പ്രോത്സാ

ഹിപ്പിക്കണമെന്നുമുള്ളതാണ് ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം. അശ്ലീലമായ സിനിമാപ്രദർശനങ്ങളിലും, അബദ്ധജടിലങ്ങളായ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലും അമിതമായ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് മതപരമായി ചിന്തിക്കുവാനും പഠിക്കുവാനും ഇതു് അവസരം കൊടുക്കുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രത്യാശ. സർവ്വപ്രധാനമായി മാതാവിനോടുള്ള ഭക്തി അവരിൽ രൂഢമൂലമാക്കുന്നതിന് ഇതു കുറെയെങ്കിലും സഹായിക്കുമെന്നും ഞങ്ങൾക്കു പ്രതീക്ഷയുണ്ട്.

നൂറുകൂട്ടം പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ വിലങ്ങടിച്ചുനില്ക്കുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നാണ് സാമ്പത്തിക പ്രശ്നം. കടലാസുവിലയും അച്ചടിക്കൂലിയും ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു്, യാതൊരു മൂലധനവും ആദായമാർഗ്ഗവുമില്ലാതെ, സ്നേഹസമ്പന്നരായ സഹൃദയരുടെ സന്മനസ്സിനെ മാത്രം ശരണമാക്കിയാണ് ഞങ്ങൾ ക്ലേശപൂർണ്ണമായ ഈ സംരംഭത്തിന് മുതിരുന്നതു്.

ഇതു് കഴിവതും ഭംഗിയാക്കാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും വന്നുപോയിട്ടുള്ള തെററുകളെ മറച്ചുവെക്കുന്നില്ല. അതെല്ലാം വായനക്കാരുടെ മഹാമനസ്കതയുടെ മുമ്പിൽ മാഞ്ഞുപോകുമെന്ന് ഞങ്ങൾക്കറിയാം.

ഉപസംഹാരം

കൃതജ്ഞതയുടെ പേരിൽ രണ്ടുവാക്കുകൂടി പറയാനുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ സകല ഉദ്യമങ്ങളിലും ഞങ്ങൾക്ക് ആശയും ആശ്വാസവും പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഭക്തവത്സലയും വരദായകിയുമായ മറിയാംബികയുടെ പാവനപാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ ഭക്തിവിനയസമന്വിതം കൃതജ്ഞതാനിർഭരമായ ഞങ്ങളുടെ കൂപ്പുകൈ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അടുത്തതായി ഞങ്ങളുടെ കൃതജ്ഞതയെ അർഹിക്കുന്നതു് ഞങ്ങളുടെ ബ. ഡയറക്ടർ ഫാ. ശാബോർ സി. ഡി. (പ്രിയോർ) അവർകളാണ്. ഒരു പത്രപ്രവർത്തകൻ കൂടിയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിലതീരാത്ത ഉപദേശവും നേതൃത്വവും സർവ്വപ്രകാരേണയും ഞങ്ങൾക്കു സഹായമായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേർക്ക് ഞങ്ങളുടെ അകളങ്കമായ കൃതജ്ഞതയെ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു സന്തോഷമുണ്ട്. ഫാ. മാഴ്സൽ സി. ഡി. അവർകളുടെ ഉപദേശവും സഹകരണവും ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന് ഞങ്ങളെ വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടുത്തെ നേർക്കും ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞതയുള്ളവരാണ്. ഞങ്ങൾ പലതരത്തിലും പലരോടും ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണ്. അവർക്കെല്ലാം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഞങ്ങളുടെ വിനീതമായ കൂപ്പുകൈ! ഏററവും ഭംഗിയായും വേഗത്തിലും ഇതിന്റെ അച്ചടി നിർവ്വഹിച്ചുതന്ന തേവര L. F. പ്രസ്സുകാരോടും ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു.

പത്രങ്ങളുടെയും മാസികകളുടെയും കാലമാണിതു്. അസംഖ്യങ്ങളായ ഈ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കിടയിൽ ഞങ്ങളുടെ ഐഡിയലിനും സഹർഷമായ ഒരു സ്വാഗതം നൽകുവാൻ സഹൃദയർ തയ്യാറാകുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷ. ഒരു പക്ഷെ അല്പം സാഹസമല്ലേ ഞങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നും തോന്നിപ്പോകുന്നുണ്ട്? എങ്കിലും ഞങ്ങൾക്ക് ആശക്കു വകയില്ലാതില്ല. ഞങ്ങളുടെ ഈ 'സാഹസ'ത്തിനു പിമ്പിൽ പരിപാവനമായ, സുദൃഢമായ ഒരു ആദർശം ഞങ്ങൾക്കുണ്ട്. പോരെങ്കിൽ 'ഉണ്ണിക്കിടാങ്ങൾ പിഴച്ചു കാൽവെക്കിലും കണ്ണിനു കൗതുകമുണ്ടാം പിതാക്കൾക്ക്.' അങ്ങനെയും ഞങ്ങൾക്ക് ആശ്വസിക്കാം. അതുകൊണ്ട് പ്രത്യക്ഷമായിട്ടല്ലെങ്കിലും പരോക്ഷമായി അല്പം ഭയത്തോടും ആശങ്കയോടുംകൂടി, പക്ഷേ തികഞ്ഞ ആദർശശുദ്ധിയോടുകൂടിത്തന്നെ ഐഡിയലിന്റെ രണ്ടാം വാർഷികപ്പതിപ്പ് സഹൃദയസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

T. J. Varghese
PRESIDENT,
Literary and Mission Club
S. H. C. Sodality,
Thevara.

തിരുവുത്തര്യജൂബിലി പ്രമാണിച്ചുള്ള

മാർപ്പാപ്പായുടെ തിരുവെഴുത്ത്

കത്തോലിക്കാവിശ്വാസത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതിനും സന്മാർഗ്ഗബോധത്തെ ഉയർത്തുന്നതിനും ദൈവമാതാവായ പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തോടുള്ള സ്നേഹം എത്ര സഹായകമാണെന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവരാരുമില്ലല്ലോ. ചില

ഭക്തികൾ മററുള്ളവയെ അപേക്ഷിച്ച്, സ്വർഗ്ഗീയതത്വങ്ങൾകൊണ്ട് മനസ്സിനെ കൂടുതൽ പ്രബുദ്ധമാക്കുകയും ക്രിസ്തീയജീവിതം അഭ്യസിക്കുന്നതിന് ആത്മാക്കളെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവ വഴിയാണ് പ്രസ്തുത ഫലങ്ങൾ സവിശേഷം സമ്പാദിക്കപ്പെടുന്നത്. അംഗീകൃതഭക്തികളുടെകൂട്ടത്തിൽ കർമ്മലോത്തരീയത്തിനു പ്രഥമസ്ഥാനം കല്പിക്കേണ്ടതാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അനാഭാടതകൊണ്ടു എല്ലാവരുടേയും മനസ്സിനിണങ്ങുന്ന ഈ ഭക്തി, വിശ്വാസികളുടെയിടയിൽ സാർവ്വത്രികമായി പ്രചരിക്കുകയും അത്യന്തം ഉപകാരപ്രദമായ അനേകഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ആകയാൽ, കർമ്മലോത്തരീയം നല്കപ്പെട്ടതിന്റെ ഏഴാം ശതവത്സരം പൂർത്തിയാകുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തെ കഴിയുന്നിടത്തോളം ആഡംബരപൂർവ്വം ബഹുമാനിക്കുവാൻ സപാദുകരും നിഷ്പാദുകരുമായ എല്ലാ കർമ്മലീത്താസഹോദരന്മാരും തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നറിയുന്നതിൽ നമുക്ക് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ട്. അതിനാൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രിയ മാതാവിനോടു നമുക്കുള്ള സുദൃഢസ്നേഹത്താൽ പ്രചോദിതനായും, ബാല്യം മുതൽക്കു നാം ഉത്തരീയസഖ്യത്തിന്റെ ഒരംഗമായിരിക്കുന്നതിനെ അനുസ്മരിച്ചും, നിങ്ങളുടെ ഈ സദുദ്യമത്തെ സർവ്വാത്മനാ നാം അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ഈ സംരംഭത്തിനു ദൈവാനുഗ്രഹം സമൃദ്ധമായുണ്ടാകുമെന്നു നമുക്കുറപ്പുണ്ട്. കാരണം, തുച്ഛവും അപ്രധാനവുമായ ഒരു സംഗതിയിലല്ല, പിന്നെയോ, നിത്യജീവൻ പ്രാപിക്കുന്ന കാര്യത്തിലാണു നാം ഇവിടെ വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്നത്. പരിശുദ്ധ കന്യകയിൽനിന്നു നമുക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന വാഗ്ദാനത്തിന്റെ സാരാംശവും ഇതുതന്നെ. ഏതൊന്ന് എല്ലാവർക്കും സർവ്വപ്രധാനമായിരിക്കുന്നുവോ, അതിനെക്കുറിച്ചും അതു നിഷ്പ്രയാസം സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള വിധത്തെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്കുന്ന വിഷയത്തിലാണു നമ്മൾ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. കാരണം, മറിയത്തിന്റെ സ്ഥാനവസ്ത്രം എന്നറിയപ്പെടുന്ന തിരുവുത്തരീയം ദൈവമാതാവു നമ്മെ കാത്തുരക്ഷിക്കുമെന്നുള്ളതിന്റെ ഒരടയാളവും ഉറപ്പുമാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഉദാസീനരും ആത്മീയകാര്യങ്ങളിൽ അശ്രദ്ധരുമായിരുന്നുകൊണ്ടു നിത്യരക്ഷ പ്രാപിച്ചുകളയാമെന്ന് ഉത്തരീയം ധരിക്കുന്നവർ പ്രതീക്ഷിക്കയുമരുത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, "ഭയത്തോടും വിറയലോടും കൂടി നിങ്ങളുടെ രക്ഷയുടെ ജോലി നിർവ്വഹിക്കു

വിൻ" (ഫിലി ii: 12) എന്നാണല്ലോ വിശുദ്ധ ശ്ലീഹാ നമ്മെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നതു്.

ആകയാൽ, എല്ലാ കർമ്മലീത്താക്കാരും, അതായതു്, ആവൃതികളിൽ വസിക്കുന്ന ഒന്നാം സഭക്കാരും രണ്ടാംസഭക്കാരും സന്യാസികളും സന്യാസവ്രതമില്ലാത്തവരുമായ മൂന്നാംസഭക്കാരും, മററു ഉത്തരീയ സഖ്യാംഗങ്ങളും ഏററം പരിശുദ്ധയായ നമ്മുടെ അമ്മയുടെ ഭവനത്തിൽ പെട്ടവരും ഒരു പ്രത്യേകസ്നേഹത്താൽ അതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ടവരുമാണ്. അവരെല്ലാം ദിവ്യകന്യകയുടെ സ്നേഹചിഹ്നവും അവളുടെ മാതൃക പ്രതിബിംബിക്കുന്നതുമായ ഈ സ്ഥാനവസ്ത്രത്തിൽ, വിനയത്തിന്റേയും ലാളിത്യത്തിന്റേയും സംക്ഷിപ്തമായ ഒരു പാഠം കണ്ടെത്തട്ടെ. സർവ്വോപരി, രാത്രിയിലും പകലും ധരിക്കുന്ന ഈ തിരുവസ്ത്രത്തിൽ തങ്ങൾ ദൈവസഹായം അപേക്ഷിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥവത്തായ ഒരടയാളം അവർ ദർശിക്കട്ടെ.

അവസാനമായി അമലോത്ഭവകന്യകയുടെ വിമലഹൃദയത്തിന് അവർ തങ്ങളെ സമർപ്പിച്ചതിന് ഇതൊരു സ്മാരകമായിരിക്കട്ടെ. ഈ സമർപ്പണത്തെ നാം അടുത്ത കാലത്തു വളരെ അനുഭാവത്തോടെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏററം കരുണാർദ്രയായ ഈ അമ്മ ദൈവത്തിൻപക്കലുള്ള തന്റെ മാദ്ധ്യസ്ഥശക്തിവഴി ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തിൽ പാപങ്ങൾക്കു പരിഹാരംചെയ്യുന്ന തന്റെ മക്കൾക്കു കഴിയുംവേഗം സ്വർഗ്ഗകവാടം തുറന്നുകൊടുക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ഈ വിശ്വാസം ശനിയാഴ്ചവരം എന്നറിയപ്പെടുന്ന അവളുടെ ഒരു വാഗ്ദാനത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. ആകയാൽ ദിവ്യസംരക്ഷണയുടേയും സഹായത്തിന്റേയും ഒരുറപ്പായും നമ്മുടെ പ്രത്യേകസ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു സ്ഥിരീകരണമായും നമ്മുടെ പ്രിയമക്കളായ നിങ്ങൾക്കും കർമ്മലീത്താസഭക്കു മുഴുവനും ഇതാ നാം അപ്പസ്തോലികാശീർവ്വാദം നൽകുന്നു.

നമ്മുടെ പാപ്പാസ്ഥാനലബ്ധിയുടെ പതിനൊന്നാം വത്സരമായ 1950-ാമാണ്ടു്, ലൂർദ്ദുനാഥയുടെ തിരുനാൾദിനമായ ഫെബ്രുവരി പതിനൊന്നാം തീയതി, റോമ്മായിൽ വി. പത്രോസിന്റെ അധികാരസ്ഥാനത്തുനിന്നു നല്കപ്പെട്ടതു്.

THE ROYAL STUDIO ERNAKULAM.

റോയൽ സ്ററുഡിയോ

ഷൺമുഖം റോഡ്, എറണാകുളം

കൊച്ചി ഡർബാർ ആർട്ടിസ്റ്റ് & ഫോട്ടോഗ്രാഫർ

പി. ജെ. ചെറിയാന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ

ജോസഫ് ചെറിയാൻ മാനേജിംഗ് പ്രൊപ്രൈററർ.

The Holy Scapular, The Sacrament of Mary.

C. K. JOHN, II U. C.

On the shores of the mediterranean sea, in Palestine there exists a mountain ridge known by the famous title Carmel-The Garden. At its highest peak it is 700 feet high. Due to the vicinity of the sea and abundant dew there is luxuriant verdure teeming with innumerable varieties of wild flowers. From very ancient day Carmel is described as singulary beautiful; and hence the poetical comparison 'the head is like Carmel.'

St. Elias. About 900 years before. Christ, the great prophet Elias had established his heritage on this sacred mount. . . There he led a life of prayer and penance. One day he had an extraordinary favour from God; in a prophetic vision he saw the figure of the Immaculate virgin, the would-be mother of God. Threin he saw the incomparable purity and surpassing beauty of the blessed Virgin. Through divine inspiration he knew that the person seen in the vision is to be the mother of God, who is to be born as man, in the fulness of time; he promised then that he would honour and love that blessed Lady seen in vision.

It is said that the Prophet erected on Mount Carmel a chapel in her honour. Thus the veneration of this Lady of Mount Carmel began hundreds of years before her own birth.

Prophet Elias is the founder of the most ancient order of Carmel. The disciples—the sons of the prophet as they are called, increased in number, and consequently they spread through the neighbouring contries. After the birth of Christ these sons of the prophet became christians. Later on they came to be known as the Brothers of the Blessed Mother.

In the course of centuries this congregation of Sannyasins began to spread to other parts of the world. The history of this order during these centuries up to the 13th; is not fully known to us.

Simon Stock: In England there lived, during the 13th. century a youth Simon by name. When he was 12, he left his home in the County of Kent and went to live alone in the hollow trunk of a tree. There he lived 20 long years and subsequently he was called Simon of the stock; convention hewed this down to simply 'Simon Stock'

While Simon was living there, our Lady appeared and told him to join an order of monks not then even known in England. It was at this time, in 1244, that the Carmelites, driven by the Sarasan persecutors, migrated into England. These Sanyasins were called 'White Fathers' ,because they wore a white mantle over a brown tunic, scapular and hood

Obedient to the implied command of the Bl. Virgin Mother, Simon joined the order of these religious. The General Chapter of the order which met at Aylesford, near Rochester, England chose Simon Stock as Prior-General. Six yeras later Carmel was battered from all sides by untoward forces, and she was threatened with imminent danger. Simon was then leading a retired life. He was then 85 years old.

The Promise: One day (16th July, 1251) Simon quietly walked to his simple cell

in the modest Carmelite Monastery at Cambridge, England. While he was ardently engaged in prayer, in his room, the Bl. Mother suddenly appeared to him She held the now familiar Brown Scapular in her hand and said:—

"Receive my son, this habit of thy order. This should be to Thee and to all Carmelites a privilege that whosoever dies in this scapular, shall not suffer eternal fire."

This great event was followed by a marvellous reversal of attitude towards Carmel. In 1252, King Henry III issued letters of royal protection to the order. The then supreme Pontiff ordered all the Archbishops and Bishops to treat with special regard and consideration his Beloved Brothers—the Hermits of Our Lady of Mount Carmel.

Very soon the Scapular outgrew even Carmel. Extraordinary instances of Scapular wonders proceeded subsequently to fill the pages of history. The rank and file of the catholic faithful received the Scapular.

Promise confirmed three ways.

1) First by historical documents, as the one quoted above from John Grossi, hist storian, 1345 — 1437. 2) The infallible church has encouraged our belief in it for seven centuries. 3) Wonders confirm it daily,

The Scapular miracles.

"No other devotion," says Blessed Claude de la Colombiere, S. J., "has been confirmed with so many authentic miracles as has the Scapular Devotion."

These wonders occur today, as they have for almost seven centuries, in all parts of the world. Near the turn of the present century, a man severed completely in two by a train, near Astabula, Ohio (U. S. A.), lived three quarters of an hour until words of absolution were spoken. Early in 1942, a woman was cured of a malignant leg infection, near Pleasantville, New Jersey, when the Scapular was applied. In February 1942, a Scapular was found in perfect preservation, in Springfield, Kentucky, in a grave over thirty years old, while not only the coffin but even some of the bones had decomposed.

In a book currently popular we read: "The Carmelite Fathers of Spain tell us that letters constantly poured in from the front during the Spanish war (1926-1939) describing Scapular miracles. Whole regiments wore the Scapular openly on their breasts .... A Carmelite Father showed a letter from a classmate who directly fired upon by four machine guns, from a distance of 700 or 800 metres for a period of fifteen minutes; and who wrote in a token of gratitude to Our Lady of the Scapular, saying simply: "And here I am." (Haffert, 1940)

Indulgences.

To day, about ***one hundred plenary indulgences*** can be gained annually through the practice of the Scapular Devotion, not to speak of almost countless days of partial indulgences, all applicable to the souls in Purgatory.

Moreover all Confraternity members who wear their Scapular of Carmel share in the good works of the entire Carmelite Order; after death, when most of the world has forgotten him, a Scapular wearer is even then remembered daily in the prayers of the Order, nine times a year in a Requiem Offiee and Mass and once a year in the Solemn Commemoration of All Souls of the Carmelite Order. Furthermore, a Scapular wearer shares in the good works of the other some two hundred million members of the Confraternity!

Scapular Acclaimed by Popes

Pontiffs of the past seven centuries have been admirers of Our Lady's great promise. That is why they have heaped such extraordinary favors upon the Scapular Devotion

"Leave me, Mary lest Mary leave me!" said Pope Leo X, grasping his Scapular as it was accidently removed at the time of his papal investiture.

"This most extraordinary gift of the Scapular . . . from the Mother of God to Saint Simon Stock . . . . brings its great usefulness not only to the Carmelite Family of Mary, but also to all the rest of the faithful who wish, affiliated to that Family to follow Mary with a very special devotion " (Pius IX)

"Its nobility of origin, its venerable antiquity, its extraordinary spread in the Church, the spiritualizing effects produced by it and the outstanding miracles worked in virtue of it, render the Scapular of Carmel commendable to a wondrous degree." (Leo XIII)

"Let all of you have a common language and a common armor; the language, the sayings of the Gospel; the common armors, the Scapular of the Virgin of Carmel, which you all ought to wear and which enjoys the singular privilege of protection even after death." (Benedict XV)

The Sabbatine Privilege

After the promise of salvation attached to the Scapular, the greatest reward of this devotion is the Sabbatine Privilege. . . .the privilege which enables a Scapular wearer by the fulfillment of two simple conditions, *to assure his liberation from Purgatory on the fiirst Saturday after death.*

In an offical rescript, the Holy See explains this privilege while declaring it lawful to preach: "That the Blessed Virgin will assist by her continued intercession, by her special protection after their death, particularly on Saturday (which day has been dedicated to the most holy Virgin by the Church), the souls of those brethren and members of the Confraternity who depart this life in charity and who whilst living on earth have worn the Habit, have observed chastity according to their state of life, and have recited the Little Office, or, if they know not how to read, have observed the fasts of the Church and have abstained from flesh meat on Wednesdays and Saturdays (unless the Feast Christmas falls on either of these days)." (Holy Office, 1613)

N. B. If necessary, the Little Office or the Wednesday and Saturday abstinence may be substituted, at the discretion of a priest with the proper faculties, by any other pious work. This commutation is usually to seven *Paters, Aves and Glorias.*

Scapular not a Talisman

The Scapular is not a talisman. It is not a rabbit's foot. It is the sign of devotedness to the Blessed Virgin, just as the carrying of your mother's picture in a fold of your wallet would be a sign of your devotedness to her.

It is rash, therefore, to presume that simply because we wear the Scapular, we shall be saved. We shall be saved if we die in the Scapular . . . . but to die practicing this true devotion to Mary is a great grace, and one that we must strive to deserve by a good life. There are cases on record of people being deprived of the Scapular at death by a miracle, and it almost invariably happens as Father Clarke, S. J., notes, that either deliberately or through forgetfulness, ***an habitual sinner will not persevere in wearing the Scapular . . .***

കത്തോലിക്ക സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം

M. A. MATHEW B. A. IV B. COM.

സമുദായശാസ്ത്രസിദ്ധാന്താനുസരണം പുഴക്കുത്തുകളെ നിർമ്മാജ്ജനംചെയ്തു് ലൗകികമായും ധാർമ്മികമായും സമുദായത്തെ, ഉദ്ധരിക്കുന്നതിൻ വേണ്ടി നാം ചെയ്യുന്ന സംഘടിതമായ ശ്രമമാണു് കത്തോലിക്കസാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം. ക്രിസ്തുവിൻെറ രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചു് അവിടുത്തെ നീതി നടപ്പിലാക്കുകയും, അവിടുത്തെ സ്നേഹപ്രമാണം പൂർത്തികരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നുള്ളതാണു് സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനംകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്നതു്.

യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും എന്നതുപോലെ ഭാരതത്തിലും കത്തോലിക്കർ, സമുദായോദ്ധാരണാർത്ഥം വിവിധ സംഘങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു് പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നുണ്ടു്. പരിമിതമായ സാദ്ധ്യതകൾക്കുള്ളിൽനിന്നുകൊണ്ടു്, വൈദികരും, അത്മായരും സമുദായോദ്ധാരണാർത്ഥം കഴിവതു പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അവരുടെ പ്രവർത്തനത്തിൻെറ വിപുലതയിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും, ഉപാധിയും ഉദ്ദേശവും ഒന്നുതന്നെയാണു്.

മനുഷ്യരുടെ അനാരോഗ്യസ്ഥിതിയും പട്ടിണിയും ദൂരീകരിക്കുന്നതിനാണു് പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി അവർ പരിശ്രമിച്ചതു്. ഭാരതത്തിൽ കാലുകുത്തിയ പ്രഥമവിദേശീയമിഷ്യനറിമാർ ദരിദ്രരെയും, ഭവനരഹിതരെയും, അനാഥരെയും, കുഷ്ഠരോഗികളെയുമാണു് ആദ്യമായി ദർശിച്ചതു്. പോർട്ടുഗീസുകാർ, രോഗശുശ്രൂഷാർത്ഥം പല ആശുപത്രികളും ആതുരശാലകളും സ്ഥാപിച്ചു. പ്ലേഗു് മുതലായ വ്യാധികൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട അവസരത്തിൽ വിദേശീയരായ പോർട്ടുഗീസ് മിഷ്യനറിമാരാണു് രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും, ശവശരീരങ്ങൾ അടക്കം ചെയ്യുകയും, നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തതു്. പട്ടിണിയും പരിവട്ടവുമായി കഴിഞ്ഞ ദരിദ്രരെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനും മിഷ്യനറിമാർ ഭഗീരഥപ്രയത്നംതന്നെ നടത്തിയിട്ടുണ്ടു് എന്നുള്ളതിനു് ബ്രിട്ടീഷ് അധികാരികളുടെ തന്നെയും പലപ്പോഴുള്ള അഭിനന്ദനസന്ദേശങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷതെളിവാണു്. വാക്സിനേഷൻ പ്രചരണാർത്ഥം ആബി ഡുബോസ് (Abbe Dubois) നൽകിയ സഹായങ്ങൾക്കു് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറു് പ്രത്യേകപെൻഷൻതന്നെ നൽകിയതു് വിസ്മരിക്കത്തക്ക ഒരു പരമാർത്ഥമല്ല. ബ്രി. രാജാവിൻെറ ജന്മദിനത്തിൽ കത്തോലിക്ക വൈദികർക്കും കന്യാസ്ത്രീകൾക്കും അവരുടെ സേവനങ്ങളെ പരിഗണിച്ചു് പ്രത്യേകസമ്മാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരുന്നു.

മിക്ക അഗതിമന്ദിരങ്ങളും, കുഷ്ഠരോഗാശുപത്രികളും യൂറോപ്യൻ കന്യാസ്ത്രീകളുടെയും, ഇൻഡ്യൻ കന്യാസ്ത്രീകളുടെയും കൈവശമാണു്. അവരുടെ ത്യാഗത്തിൻെറയും സേവനത്തിൻെറയും ഫലമായി അനേകം ആളുകൾ ആത്മീയമായും ശാരീരികമായും സ്വാസ്ഥത പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രോഗശുശ്രൂഷയിൽ കന്യാസ്ത്രീകൾക്കുള്ള സാമർത്ഥ്യവും പാടവവും കാരണത്താൽ ഗവണ്മെൻറു് അധികാരികൾ അവരെ സ്റ്റെയിററു് ഹോസ്പിററലുകളിലും മുൻസിപ്പൽ ഹോസ്പി

So Devout Catholic!

Wear the Scapular constantly; fervently . . . conscious that it makes you a special child of Mary. Its indulgences, its Sabbatine Privilege, its miraculous, power, and . . . above all . . . its consolation at death, await you in its folds. In your charity, remind others who may have forgotten this centuries-old devotion that, *Whosoever dies clothed in this shall not suffer eternal fire!*"

റ്റലുകളിലും നിയമിക്കുന്നതിനു് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ഹൈദരബാദ്, സെക്കന്തർബാദ്, കൂടല്ലൂർ, ബാങ്കളൂർ, മൈസൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇവർ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന സേവനം സ്തുത്യർഹമത്രെ.

ഡോ. ആഗ്നസ്, സ്ത്രീകൾക്കായി പ്രത്യേകം ഒരു ആശുപത്രി, ഇൻഡ്യയുടെ വടക്കെ അറ്റത്തു് റാവൽപിണ്ടി എന്ന സ്ഥലത്തു് ആരംഭിച്ചു. എന്നാൽ അൾമായരുടെ ആത്മാർത്ഥമായ സഹായം അവർക്കു ലഭിക്കാതിരുന്നതു കാരണത്താൽ ഫ്രാൻസിസ്കൻ മിഷ്യനറിമാരാണു് പ്രസ്തുത ജോലി പൂർത്തീകരിച്ചതു്. ഇങ്ങനെ മിഷ്യനറിമാർ ആതുരസേവനാർത്ഥം അനുവർത്തിക്കുന്ന ത്യാഗങ്ങൾ ഗവണ്മെൻറിൻെറയും, ഭരണാധികാരികളുടെയും അഭിനന്ദനങ്ങൾക്കും, പ്രശംസയ്ക്കും പാത്രീഭൂതമായിട്ടുണ്ടു്. ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു് മദ്രാസ് ഗവർണ്ണർ പരസ്യമായി, മിഷ്യനറിമാരെ ഗവണ്മെൻറിൻെറ പേരിൽ അഭിനന്ദിക്കുകയും, നന്ദിപ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതു് ആരുംതന്നെ മറന്നിരിക്കുകയില്ല.

കത്തോലിക്കസാമൂഹ്യസേവനത്തിൻെറ മറ്റൊരു വിഭാഗം പട്ടിണിയും ദാരിദ്ര്യവും ദൂരീകരിക്കുകയെന്നുള്ളതാണു്. ഉത്തര ഇൻഡ്യയിൽ ക്രിസ്തുമസ് ദിവസങ്ങളിൽ ദേവാലയങ്ങളിൽ അന്നദാനം, ധർമ്മസഹായം മുതലായവ പതിവുണ്ടു്. അന്നേദിവസം ഹിന്ദുക്കളും, മുസ്ലീമങ്ങളും, മററു ജാതിക്കാരും പള്ളിയുടെ പരിസരങ്ങളിൽ തടിച്ചുകൂടാറുണ്ടു്. പരിശുദ്ധകുർബ്ബാനയ്ക്കുശേഷം ദാനംചെയ്യുന്ന അരി, ഗോതമ്പു് മുതലായവ വാങ്ങിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ജാതിമതഭേദമെന്യെ അവിടെ നിർല്ലജ്ജരായി തടിച്ചുകൂടുന്ന ജനതതിയെ ഒന്നു കാണേണ്ടതുതന്നെയാണു്. ഉദാഹരണമായി പശ്ചിമബംഗാളിൽ ഷിബ്പൂർ എന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരാൾ സ്വന്ത ചിലവിൽ 15000 രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും, Rs. 1550 ധർമ്മസഹായം ചെയ്കയും ചെയ്തു.

സാമ്പത്തികമായ പ്രത്യേകിച്ചും പണസംബന്ധമായ സഹായം കർഷകർക്കും, മററു തൊഴിലാളികൾക്കും ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതാണു് സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനത്തിൻെറ മറെറാരു വശം. ഭാരതത്തിലെ കർഷകർ ഭൂരിഭാഗവും അന്നന്നു ലഭിക്കുന്ന ആദായംകൊണ്ടു് നിത്യവൃത്തി കഴിക്കുന്നവരാണു്. മഴയുടെ കുറവു്, പണിക്കോപ്പുകളുടെ അഭാവം എന്നിങ്ങനെ പലപല പ്രശ്നങ്ങൾ അവൻെറ മുമ്പിൽ അണിനിരക്കുന്നു. ഇവയെ എല്ലാം നേരിടുന്നതിനു് ശരിയായിട്ടുള്ള കടംവായ്പ അവനു ലഭിക്കുന്നില്ല. ഭൂരിപക്ഷംവരുന്ന ഈ കർഷകൻെറ അഭിവൃദ്ധിയെ ആശ്രയിച്ചാണു് രാജ്യത്തിൻെറ അഭിവൃദ്ധി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. കത്തോലിക്കസാമൂഹ്യപ്രവർത്തനംകൊണ്ടു് ഈ അനേകലക്ഷത്തെ ഉദ്ധരിക്കുകയെന്നുള്ളതു് സുസാദ്ധ്യമായ ഒരു കാര്യമല്ല. ഈ അവസരത്തിൽ ഓരോ ക്രൈസ്തവനും ഓരോ മിഷ്യനറിയും ഓരോ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകനായി രൂപാന്തരപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഫാ. മൗറിസ് അമേരിക്കയിലുള്ള ഒരു ഉപകാരിക്കു് എഴുതിയ എഴുത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. "നിങ്ങൾ അയച്ചുതന്ന പണംകൊണ്ടു് ഞാൻ ഒരു ടൺ നെല്ലു വാങ്ങിച്ചു് അരിയാക്കി സൂക്ഷിച്ചു. കൊയ്ത്തുകാലം കഴിഞ്ഞു് ദാരിദ്ര്യവും പട്ടിണിയും ബാധിച്ചപ്പോൾ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു് സാധുക്കൾക്കു വീതിച്ചുകൊടുത്തു" എന്നു്. ഇങ്ങനെയുള്ള സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനംകൊണ്ടു വളരെയധികം സഹായം സാധുജനങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്നു. ഇപ്രകാരം സാമ്പത്തികമായ സഹായങ്ങളിൽകൂടി ആത്മീയപ്രവർത്തനം നടത്തിയെങ്കിൽമാത്രമെ അതു വിജയിക്കുവാൻ പോകുന്നുള്ളു.

ദാരിദ്ര്യദുഃഖത്തിൽ നട്ടംതിരിയുന്ന മൂകലക്ഷത്തിനു് ആദ്ധ്യാത്മികോപദേശം നൽകിയാൽ അതു വെറും വനരോദനമായി പരിണമിക്കുകയെയുള്ളു. ആകയാൽ ആദ്ധ്യാത്മികപ്രവർത്തനവും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനവും ഒത്തൊത്തു്, യോജിച്ചുപോകേണ്ടതാണു് എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

എന്റെ അമ്മ

DEVASIA J. CHERADIL II U. C.

കൃതജ്ഞത തിങ്ങിനിറയുന്ന എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ അപ്രതിഹതമായ പ്രേരണയ്ക്കു് വശഗനായി ഞാൻ എന്റെ അമ്മയെപ്പററി ചിലതെല്ലാം കുത്തിക്കുറിക്കുവാൻ എന്റെ പേനയെടുക്കുകയാണു്. പുത്രന്റെ അല്പമാത്രമായ ദുഃഖത്തിൽ കരയുന്ന എന്റെ അമ്മ, അവന്റെ സന്തോഷത്തിൽ ആനന്ദനിർവൃതിയടയുന്ന എന്റെ അമ്മ, സർവ്വലോകസമാരാദ്ധ്യയാണു്. ലോകപരിത്രാണാർത്ഥം മനുഷ്യനായവതരിച്ചു് പാവപ്പെട്ടവരിൽ പാവപ്പെട്ടവനായി ജീവിച്ചു് കുരിശുമരണം സ്വയം കൈവരിച്ച ആ ലോകരക്ഷകനാൽ, തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യനിമിഷങ്ങളിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ മുഴുവൻ അമ്മയായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടവളാണു് എന്റെ അമ്മ. പരമപാവനമാണു് ആ ആത്മാവു്—ആ ശരീരം.

ലോകമാതാവായ എന്റെ അമ്മ വിശ്വത്തെ മുഴുവൻ തന്റെ സ്നേഹാർദ്രമായ ഹൃദയത്തോടെ—നനഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ നോക്കുകയാണിപ്പോൾ. തന്റെ മക്കൾ എന്നെന്നേക്കുമായുള്ള നാശഗർത്തത്തിലേക്കു് പായുന്നതു കാണുവാൻ ആ ലോലഹൃദയം ശക്തമല്ല. അവൾ മക്കളെ നോക്കി ഹൃദയം നൊന്തു കരയുകയാണു്. ആ നല്ല അമ്മ നമ്മെ സദ്പന്ഥാവിലേയ്ക്കു് തിരിച്ചുവിടുവാൻ പണിപ്പെടുകയാണു്.

ആ അമ്മ ലൂർദ്ദിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ലീപ്പായിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഫാത്തിമായിലും കാണപ്പെട്ടു. വിങ്ങുന്ന ആ ഹൃദയം നമ്മെ കാട്ടിത്തന്നു. ആ ഇടറിയ കണ്ഠം നമ്മെ ഉപദേശിച്ചു: "മക്കളെ! എന്റെ അരുമസന്താനങ്ങളേ! നിങ്ങൾ ഒരഗാധഗർത്തത്തിന്റെ വക്കിലാണു്. ഒരടി മുമ്പോട്ടു വയ്ക്കരുതേ. ഉടൻ നിങ്ങൾ തിരിഞ്ഞു നടക്കുക" എന്നു്. ആ ഗദ്ഗദാക്ഷരങ്ങൾ നാം ശ്രവിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, ആ ഹൃദയത്തുടിപ്പു നാം കാണുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ നാശഗർത്തത്തിലേക്കുതന്നെ നാം വീണുപോകും. ആ വീഴ്ചയിൽനിന്നു് വീണ്ടും എഴുന്നേൽക്കുവാൻ നാം അശക്തരാകും.

അമ്മയെ കരയിച്ച നമുക്കു്, അവളെ വേദനിപ്പിച്ച നമുക്കു് ഏതവസരത്തിലും പിന്തിരിഞ്ഞുചെന്നു് അവളുടെ മടിയിൽ വിശ്രമംകൊള്ളുവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്. പുത്രവത്സലയായ ആ നല്ല മാതാവു് നമ്മുടെ നന്ദികേടുകൾ മറന്നുകളയും. അവൾ നമ്മെ മാറോടുചേർത്തണയ്ക്കും; മധുര ചുംബനങ്ങൾ നൽകി അനുഗ്രഹിക്കും. ഒട്ടും സംശയിക്കേണ്ട. സഹസ്രക്കണക്കിനു അനുഭവങ്ങൾ നമുക്കതിനു് സാക്ഷി നൽകും.

ലൗകികമോ, ആത്മീയമോ ആയ ഏതെങ്കിലും നന്മകൾ സ്നേഹസമ്പന്നയായ ആ അമ്മയുടെ പക്കൽ മുട്ടിപ്പായി അപേക്ഷിച്ചിട്ടു് അതു് ഒരിക്കലും നിരാകരിക്കപ്പെട്ടതായി അറിവില്ല. ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകൾ ഈ വാസ്തവം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നു.

അനുഭവസ്ഥരും ഈ സത്യം മറച്ചുവയ്ക്കുവാൻ തുനിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതെഴുതുന്ന ആൾ തന്നെ, പകൽപോലെ പരമാർത്ഥമായ ഈ വസ്തുതയ്ക്കു് കൂട്ടുനിൽക്കുവാൻ തയാറാണു്. അമ്മയുടെ കാരുണ്യവർഷത്തിന്റെ സ്വാദു് പല പ്രാവശ്യം അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മാതൃദ്രോഹിയാണു് ഈയുള്ളവൻ.

ആ ലോകാംബിക മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോടു കാണിച്ചിട്ടുള്ള വാത്സല്യാതിരേകത്തിനു് നൂറു നൂറുദാഹരണങ്ങളെടുത്തു കാണിക്കാനുണ്ടു്. നമുക്കു് നമ്മുടെ സകല വിഷമതകളിലും നമ്മുടെ അമ്മയുടെ പക്കലേയ്ക്കു് തിരിയാം. "എനിക്കു് സമയമായിട്ടില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു് ഒഴിയുവാൻ ശ്രമിച്ച ലോകരക്ഷകനെക്കൊണ്ടു്, കാനായിലെ കല്യാണവിരുന്നിൽ വീട്ടുടമസ്ഥന്റെ അഭിമാനം സംരക്ഷിക്കാൻ അത്ഭുതംമൂലം വീഞ്ഞുണ്ടാക്കിച്ചുകൊടുത്ത ആ മാതൃഹൃദയം എന്നും നമുക്കു് രക്ഷാകേന്ദ്രമായിരിക്കും.

The office bearers of our Sodality with Rt Rev. Dr. Sebastian Vayalil, Bishop of Palai.

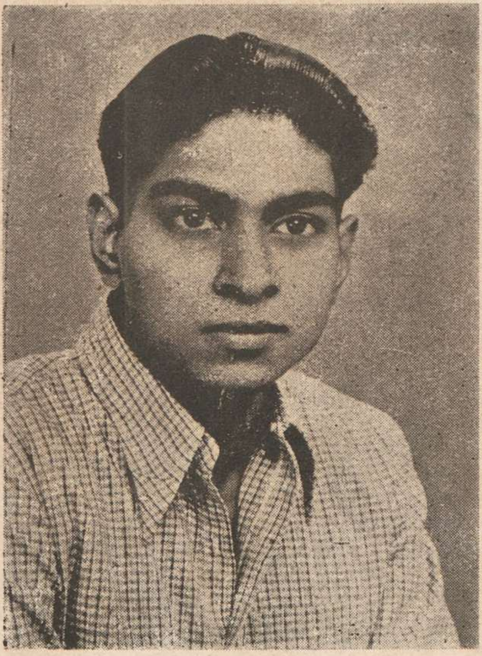

N. P. THOMAS II U.C.
Secretary.

V. A. ABRAHAM II U.C.
Treasurer.

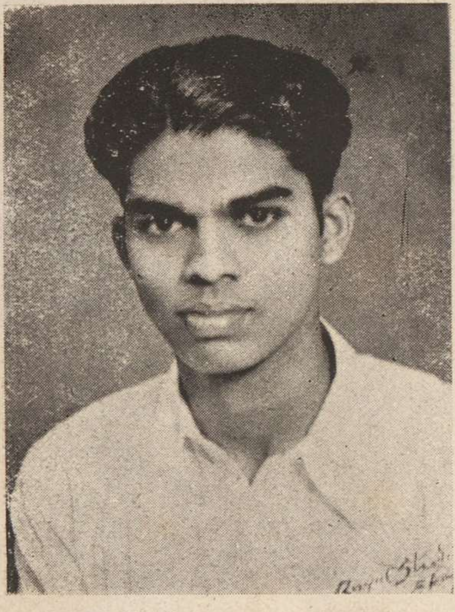

T. J. Varghese IV B.SC.
Editor.

SEBASTIAN PYKADA III B.A.
Vice-Prefect.

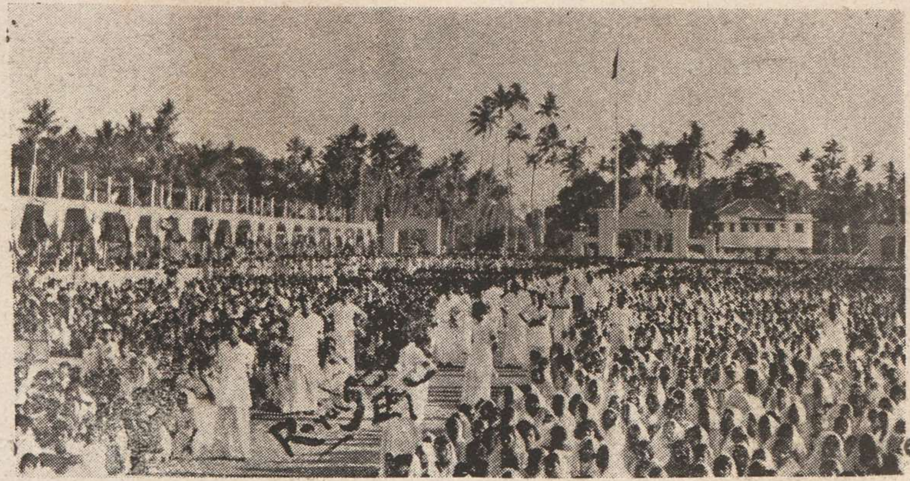

തിരുവുത്തരീയ ജൂബിലിയോടനുബന്ധിച്ചു് എറണാകുളത്തുവച്ചു നടത്തപ്പെട്ട അഖിലകേരള മരിയൻകോൺഗ്രസ്സിലെ ഒരു രംഗം.

ദിവ്യബലി

JOHN MADATHIL III B.A.

"ഇതു് എന്റെ ശരീരമാകുന്നു; ഇതു് എന്റെ രക്തമാകുന്നു", എന്നു അരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ടു് അപ്പവും വീഞ്ഞുമെടുത്തു് ആശീർവ്വദിച്ചു് ഒടുവിലത്തെ അത്താഴസമയത്തു് നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ തന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കു് അവയെ ഭാഗിച്ചു കൊടുത്തു. ഈ ചുരുങ്ങിയ വചനങ്ങളാണു് ദിവ്യപൂജയുടെ ആരംഭത്തെക്കുറിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഇന്നു നാം അൾത്താരയിൽ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടുകാണുന്ന ദിവ്യബലി അനന്തരകാലങ്ങളിൽ സഭാപിതാക്കന്മാരാൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട അനവധി പ്രാർത്ഥനകളുടേയും കീർത്തനങ്ങളുടേയും സമാഹാരമാണു്. ദിവ്യപൂജയുടെ

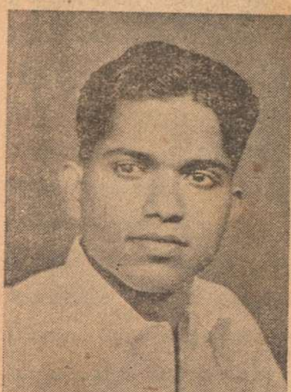

കാതലായ, മൗലികമായ അംശം രക്ഷകൻ സ്ഥാപിച്ചതുതന്നെ. അതിൽ സംശയത്തിനു അവകാശമില്ല.

ശതാബ്ദങ്ങളിലായി പിന്നീടും പലപല നൂതനനമസ്കാരങ്ങളും, ദിവ്യബലിയിൽ കടന്നുകൂടീട്ടുണ്ടു്. 'റീത്തു' വ്യത്യാസം ഹേതുവാൽ ദിവ്യപൂജ പല ഭാഷകളിലാണു് അർപ്പിക്കുന്നതെങ്കിലും സാരാംശത്തിൽ ദിവ്യപൂജയ്ക്കു യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല.

'ബലി'യെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം ആധുനികലോകത്തു വളരെയധികം കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മനുഷ്യനു് ദിവ്യപൂജയിൽ വളരെ വൈഷമ്യം തോന്നുന്നതായി കാണുന്നു. ഒരു ക്രൈസ്തവനു് താൻ അർപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ചയുടെ അർത്ഥമെന്താണെന്നു ഏറെക്കുറെ അറിയാം. എന്നാൽ ആധുനികമനുഷ്യനാകട്ടെ സ്രഷ്ടാവും, നാഥനും പരമാന്ത്യവുമായ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവു തുലോം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'ബലി'യെന്ന പദം സംസാരഭാഷയിൽ അസുഖകരമായ ബോധം ജനിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ, 'ബലി' എന്താണെന്നുള്ളതു് വിശദീകരിക്കുവാൻ വൈഷമ്യം വർദ്ധിക്കുന്നു. 'ബലി'യുടെ വാസ്തവത്തിലുള്ള അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ പ്രകൃത്യാ ആനന്ദകരമായ ഒരു കാഴ്ചയർപ്പണം എന്ന നിലയിൽ വേണം ഗ്രഹിക്കുവാൻ. ഒരു സന്ദേശം സംവഹിക്കുവാനുള്ള ചിഹ്നം അഥവാ അടയാളം ആണു് സമ്മാനം. രണ്ടു ഹൃദയങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്നുകൊണ്ടു ദൗത്യധർമ്മം നിർവഹിക്കുന്ന ഒരു പദാർത്ഥമാണു് 'സമ്മാനം'. കൊടുക്കുന്നതു് ഹൃദയവികാരത്തോടെയാണോ എന്നാണു് കാര്യമായി നോക്കുവാനുള്ളതു്. വെറുമൊരു ഹസ്തദാനം ആജീവനാന്തമുള്ള വിശ്വസ്തതയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, ഒരു പിഞ്ചുഹൃദയത്തിന്റെ വിനീതോപഹാരം മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ സമ്പൽസമൃദ്ധിയെ മുഴുവൻ അടക്കിക്കൊള്ളുന്നു വരാം. ബാഹ്യമായ കാഴ്ച ആന്തരികമായ ആദരവും, വണക്കവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. അതല്ലാതുള്ള 'സമ്മാനാർപ്പണം' ശൂന്യമായ ഒരു അഭിനയവും കപടപ്രകടനവും വഞ്ചനയുമത്രേ. ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി നൽകുന്ന ഒരു കാഴ്ചദ്രവ്യത്തിൽ ദാതാവിന്റെ സ്നേഹവും ആദരവും, അല്ല അവൻ തന്നെയും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ഇത്ര സ്വാഭാവികവും, അർത്ഥഗർഭവുമായ കാഴ്ചസമർപ്പണം ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ സ്ഥലംപിടിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. മതത്തിൽ അതിനുള്ള പ്രത്യേക നാമമാണു് 'ബലി'. ബലി പ്രത്യേകതര സമ്മാനമാണു്. ദൈവത്തിനു കൊടുക്കുന്ന കാഴ്ച പാവനമായിത്തീരുന്നുവെ

life of a glorified soul united to its glorified body in heaven. The belief of the catholics that Mary died and her body was raised from the tomb and taken to heaven by angels, as well the belief that she had gone straight from mortality to glory (as very few theologians have held) is the essential mystery of the assumption.

The church has received the truth of the assumption of the Bl. Virgin Mary from an apostle who was an eyewitness of her death, of her corporal resurrection and of her translation to heaven. The apostles believed the resurrection of Christ because Christ's last words contained the mystery of resurrection. But in the case of assumption even St. John who had seen the holy Mary depart from the earth in corporal glory, he would still not know, without a special revelation, the essential mystery of assumption. Elias was taken from the earth but he is not in heaven yet.

From a Theological point of view, no confidence can be placed in the apocryphal accounts which have furnished the materiaels for such beautiful pictures as Raphael's Assumption. Some apocrypha were heretical, and are found condemned in the Gelasian catalogue of prohibited books. The apocryphal accounts of the "Transit" of Mary that came from catholic hands are certainly overgrown with legendary accretions.

The famous sermons on the "Dormition" of the Mother of God made ample use of the legendary accretions. So there is the possibility they contain a genuine apostolic tradition but that they actually do enshrine such a tradition cannot be affirmed with certainty and is not our source of belief in the assumption.

The church to day has unanimously asserted this privilege of Mary and it has been demonstrably so since the sixth or even the fourth century.

The feast:- The Eastern Emperor Maurice, shortly before the year 600 A.D. celebrated the feast of Mary's Assumption on August 15, was fairly old in the East. The Syrian church had such a feast in the middle of fifth century. Its institution in those oriental lands seems to have followed the declaration of Mary's divine maternity at the Ecumenical council of Ephesus in 431. The Dormition of the Blessed Virgin Mary was celebrated in Rome from the sixth century, and the Gelasian Sacramentary about 750 A. D. uses the word "Assumption" instead of the earlier word "Dormition"

Evidences:- Besides the evidence of the festive celeberations, testimonies from Jerusalem and Cyprus certify that the Assumption was known to the faithful in those parts soon after the year 350, nearly a century and a half before Gregory of Tours first mentions it in the West.

Objections:— The chief objection raised against the divine apostolic origin of the Doctrine of the assumption was based on the alleged silence of the second and third centuries. But the answer is that an ecclesiastical doctrine which is clearly established in the fourth century and is palpably universal in the sixth must presumably have apostolic roots. The fact is that the assumption of Mary is not absent from the writers of those two centuries. It is latent in the relation which they suppose and teach between christ the Redeemer and His mother. Their silence is full of implicit affirmation. It is like the early sprouting of seeds which were to grow into a full harvest. We find the full harvest in the classical second sermon of St. John of Damascus-the Aquinas of the east; but

the basic ideas in which this great oriental luminary finds the assumption of Mary implicitly contained are as old as St.Justin and St.Trenaeus. Five such ideas may be counted, but four of them form two pairs.

The Pairs: – First comes the principle of recapitulation or of humanity's second primal pair – a splendid Oxymoron! a rhetorician would say. The human race hath its origin from Adam and Eve who ruined it; It was regained by christ the second Adam, and Mary the second Eve, who restored it to its pristine diginity, and that super abundantly. Mary must be what Eve was before the fall, and that includes freedom from the "dominion" of death, even though Mary did actually die in conformity to her son, who by his crucifixion and death redeemed the world. Assumption was due to Immaculate Conception. Secondly and thirdly – for the ideas form a pair-there are the principles, of Mary's singular maternity and wondrous Virginity. When the council of Ephesus set the Motherhood of Mary in all its glorious light, and when that constantly repeated title "ever Virgin – a virgin concerving, a virgin giving birth, a perpetual virgin – had unfolded its meaning, the faithful understood that the Mother of life, the Mother whose verginity was preserved incorrupt and intact, could not see the corruption of the grave. A body consecrated to such mysteries could not be the prey of death.

Thirdly and fourthly—again we have a couple—there are the principles of the inseparable unity of Son and Mother and the consequent communication of honour from that divine Son toHis human mother. The two as a redeeming group are indissolubly united in the battle against Satan and to undo the works of Satan and to redeem the sinners, and in the victory, which for His Mother as for Christ must mean a speedy conquest of death.

Moreover Christ who dictated the ten commandments, and who came to fulfil the whole law would surely fulfil the fourth commandment and will honour His mother from the dishonour of the tomb. Death is a defeat which Her divine son will not allow her to suffer but to triumph over it.

With regard to Holy Scripture, the assumption is practically on the same footing as the Immaculate Conception. This latter truth defined by Pius IX in 1854 is not explicitly contained in any biblical passage. Both truths are however implicitly but formally contained in the first promise of redemption. The woman is indissolubly associated with the Redeemer in enmities against satan, and as indissolubly associated in His triumphs. That means Mary was to obtain a singular victory over the prince of death. Again the words of God yet to be fulfilled. The words which God pronounced on satan on the day he drove Adam & Eve out of Paradise were to be fulfilled.—"Woman will be born who will crush thy head under her feet."—Yes it is fulfilled in Mary.

The Beginning of the Assumption movement:- The Holy Ghost, who never rests in promoting the glories of Mary, soon turned the minds of her devout children through thetriumph of her initial privilege of immaculate origin to the final privilege of her corporal glorification. The first known petition for the separate definition of the latter privilege came from catholic Spain. It was sent from the Royal palace of Madrid to Puis IX, is dated December 27, 1863 and is signed "de Vuestra Santitad su mas amante agradeciday carinosa hija, Isabel" It was an earnest appeal, an earnest petition, from Isabella II of Spain, who is honoured to call herself the Holy

Father's "most loving, grateful and affectionate daughter" The inspirer of the petition was, however, Blessed Antonio Mariaclaret, former Archbishop of Santiago, in Cuba and then the queen's confessor. He is the founder of the Missionary sons of the Immaculate heart of Mary, commonly called claretians.

Pope Puis IX, graciously replied that he was unworthy to define two privileges of Our Lady, but that the day of the Assumption would come. The queen's letter and the pontiffs reply exercised very considerable influence on the Assumptionist movement, for they got publicity in a manual for Bishops written by blessd Claret. The tireless zeal of this holy man, on behalf of any cause which he took up, may be estimated from some of the statistics of his life. All the Bishops of Spain and Latin America heard Claret's cry and were formed into zealous promoters of the dogmatic definition of the assumption. These 'spanish speaking prelates including Claret himself were strongly behind the petition for the dogma at Vatican Council.

Mary has had completevictory over sin and its consequences; that is, over sin itself in her Immaculate conception, over concupiscence in her Virgin Mother hood, over death in her glorions Assumption.

Moved by the actual faith of the universal church regarding the doctrine of Mary's Assumption into heaven, Pope Puis XII in 1946 asked the Bishops of the whole world to state their faith and that of their flocks concerning the mystery of our Lady's Assumption. Their Answers were unanimously positive. "Almost all the Bishops have showed their enthusiasm for the proclamatom" declared Pius XII in 1947. while only a few are doubtful about the timeliness of the declaration.

Great Surprise: On the 14th of August last, in evening Pope Pius XII sprang a great surprise on the Catholic world. The evening issue of Papal Newspaper, The Observatore Romano announced that the pope had decided that the time had come to proclaim the Assumption of Mary into heaven in body and soul, as a dogma of our Holy faith.

On November 1,1950, Pope Pius XII as the Infallible Pontiff of the Roman Catholic Church Proclaimed the new dogma of the "Bodily Assumption" of the Bl. Virgin Mary into Heven in an unparalleled open air Ceremony in St. Peter's square.

The morning of First November, the most memorable day in the history of the church during the present century, dawned clear and bright. The square was filled to its utmost capacity, and not only the square but all possible corners and recesses of it; Roofs of the arcades of Bernini, terraces in the Vatican palace, and surrounding buildings, bay windows, balconies,—all were occupied with all sorts of people, young and old, men and women, priests and sisters, relgious of varied habits, people of all nations united by the same catholic faith in the Holy see and by the same filial devotion to the Blessed Virgin Mary, Mother of god. The crowd, estimated at 800,000 extended from the steps of the Basilica to the square of Puis XII. "Defensor Civitatis"; and Via della Conciliazione down to the embankment of the Tiber, 4, 500 feet away.

The large Basilica was fully occupied by 40,000 people who wanted to attend the pontifical Mass after the proclamation of the dogma. As 8-14 A. M., the gates of the Basilica were shut. Those inside would hear the whole ceremony performed outside through the loud-speakers but would not witness the memorable sacred rites. As 8-30 A. M. the proces-

sion issued from the great bronze gate of the Vatican palace. The first were twenty alter boys from the Spanish Monastery of Montserrat. Then followed the regular clergy; Religious congregations, Clerics Regular, Mendicant Orders, Monks, Canons Regular; next came the students of the differnt clerical Colleges in their great variety of colours and garbs, Secular clergy, clergy of the Roman Parishes, Canons of St. Peter's: after them were the venerable Generals of Religions orders and immediately behind them the endless lines of Abbots, Bishops, Archbishops, and Patriarchs, over 650 in number wearing white copes and plain white mitres, each accompanied by a priest. Finally, 53 eminent Cardinals preceded the chair of His Holiness. The Pope in a beautiful gold embroidered cope and mitre was carried under the canopy of his sedia gestatoria, next to which the old conventional flablelli made with Peacock feathers were agitated by two bearers. The Pope imparted his blessing to all, while the faithful acclaimed him ceaselessly.

It was well over 9-20 A. M. when His Holiness sat on his throne erected in front of the central door to the Basilica. The cardinals paid their obeissance to the Holy Father by kneeling before him and kissing his hand. Then the acting Dean of the Sacred College, Cardinal Tisseranti in the name of his brother cardinals and all the Bishops and the faithful asked the Pope to declare the Assumption of the Blessed Virgin Mary a dogma of the Catholic Church. To this the Pope replied that he was of the opinion that the time had arrived to grant this petition but in a matter of such great importance he desired that more prayers should be offered to obtain heavenly assistance.

The Deacon, Cardinal Canali, ordered all to pray with the usual ritual word "Orate" at which His Holines rose from his throne and knelt down in silent prayer and with him the whole multitude. After 3 or 4 minutes the Sub-deacon Cardinal Mercati Said: "Levate". All rose up and His Holiness intoned the Veni Creator Spiritus, which was sung alternately by all the faithful. After the hymn His Holiness sat on his throne and pronounced Ex Cathedra their infallible Oracle, reading it from a beautifully decorated two fold parchment: "By the authority of Our Lord Jesus Christ, of the Blessed Peter and Paul and Ours, We pronounce, declare and define to be a dogma revealed by God that the Immaculate Mother of God, Mary ever a Virgin, at the end of Her earthly life was taken into celestial glory in soul and body." A spontaneous, fervent, protracted applause arose from the whole crowd and 1000 doves were released from the soaring facade of the great Basilica to symbolise the message going out to all the peoples of the world. Simultaneously the bells of St. Peter's rang out, echoed by all the bells of Rome and the deep roar of cheers from the crowd.

During the reading of the decree the voice of the Pope, which is usually very strong and steady broke up twice for a moment, caught by a deep emotion. It was not strange; that marked the apex of his Pontificate. Pope Pius XII would go down in history as the Pope of assumption. Cardinal Tisserant thanked the Pope for the definition and asked him to decree that an official document should be drawn of the definition to which the Pope replied: "Decernimus." Then the Pope stood up and intoned the Te Deum which was also sung alternately by the vast throng. After that the Pope standing in front of his throne spoke in Italian,

thanking God that that day the Glory of Our Lady should have dawned finally to the Church of God. He emphasized the fact that the dogma of the Assumption should have been defined in the present age when so many souls are restless owing to the spread of materialism in the world. He exhorted the vast audience to lift their eyes to their Mother in heaven and learn from her the secret of her spiritual life. At the end he remembered all those who suffer in sickness, in prisons or concentration camps and asked Our Lady to console them. The Apostolic Blessing "Urbi et Orbi" and the Papal Pontifical Mass in the Baslica ended the most historic ceremony in the annals of the Catholic Church in the twentieth century.

Rome was exultant the whole day, crowds of people filled all the streets in particular the neighbourhood of St. Peter's. The bells of all the churches sent their joyful peals echoing through the air; the majority of the houses blazed with tapestries and decorations. At night, all public buildings had their facades illumined and flood lighted. Rome ended that Marian Day in the midst of a pale reflection of that Supreme glory of God in which the Blessed Virgin Mother of Our Lord Jesus Christ Participates body and soul.

Queen of Virgins Assumed into heaven Pray for us.

GERVAS JOHN & Co.

PROCESS BLOCK MAKERS

Colour Blocks, Half-tone & Line Blocks

Valanjambalam : : ERNAKULAM

ഭംഗിയായും, മിതമായ നിരക്കിലും വിവിധതരത്തിലുള്ള ബ്ളോക്കുകൾ

കൃത്യസമയത്ത് ലഭിക്കണമെങ്കിൽ

ഗെർവാസ് ജോൺ & കമ്പനിയെ സമീപിക്കുക

വളഞ്ഞമ്പലം, എറണാകുളം

Director's Page

I am very pleased to learn that you are bringing out in print your Sodality organ "THE IDEAL". I need hardly say that the publication of a magazine like this is timely and opportune when we consider the heap of rubbish that is published today and are a.ariciously swallowed. Ideas rule the world for good or ill, and every right-minded person will admit that peace and harmony can be obtained only by the spread of good and noble ideas.

The Sodalists are the ambassadors of Mary the Queen of Peace. They ought to be proud of their call, and they should live like their Queen with Christ as the centre of their lives; they should spread 'the sweet odour of Christ', wherever they go. If they have realised this as their true vocation they have realised their Ideal.

I wish the publication every success.

Floreat, Crescat

Fr. Shabor, T. O. C. D., Prior.

Principal's Page

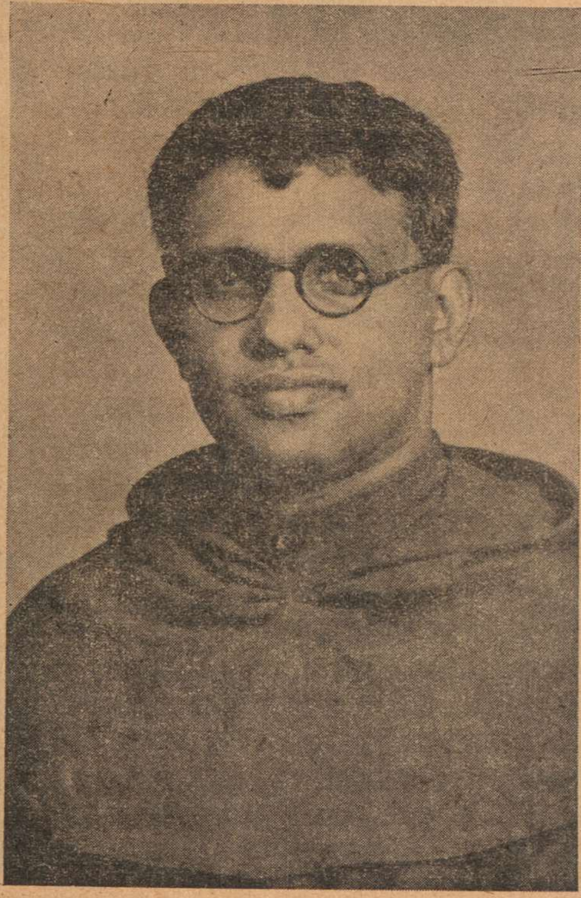

We are living in a world where false ideals and irreligious ideas are swamping the minds of the people and leading them to disastrous ruin. Correct ideals and sublime ideas alone can save the world from the chaotic condition that is now prevailing. Let it be the noble endeavour of the enthusiastic promoters of "The Ideal" to propagate ideas and ideals that will serve as a beacon light to the many who are groping in the darkness of error. Mary our Mother gave the world true way, true light and true life. Children of Mary also should imitate her giving true light and life to all around them.

Fr. Theodosius C. D., Principal.

Prefect's page

Dear Sodalists,

ലോകം ഒരു പരിവൎത്തനദശയിലൂടെ അതിവേഗം നീങ്ങുകയാണു്. ആ പരിവൎത്തനത്തിൽപ്പെട്ടു് കത്തോലിക്കായുവലോകം സത്യവിശ്വാസത്തെ ഉപേക്ഷിക്കയോ, അതിൽ സംശയം പ്രകടിപ്പിക്കയോ ചെയ്യുന്നു. പരീക്ഷണഘട്ടങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുമ്പോൾ—കൎക്ക

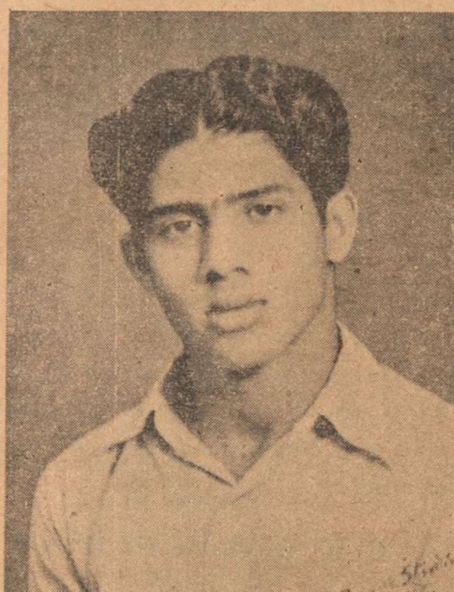

ശവും പൂൎണ്ണവുമായ ഉത്തരങ്ങൾ നൽകേണ്ട സന്ദൎഭങ്ങളിൽ—കത്തോലിക്കർ അവലംബിക്കുന്ന നില അനാശാസ്യമായ നിഷ്പക്ഷതയാണു്. വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥലങ്ങളിൽവച്ചു കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന അനാചാരങ്ങളും അധികാരവിദ്വേഷവും മററും വിശ്വാസത്തിൻെറ ചോരായ്മയെയാണു് കാണിക്കുന്നതു്. അനുതപിക്കുവാനും പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യുവാനും നോഹ് പ്രസംഗിച്ചു. ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ശ്രവിച്ചില്ല ഭയങ്കരമായ ജലപ്രളയത്താൽ ലോകം നശിച്ചു. ഫാത്തിമായിലെ സന്ദേശം നമ്മുടെ ചെവികളിൽ മുഴങ്ങുന്നുണ്ടു്. "പ്രാൎത്ഥിക്കുക; പാപികളുടെ മാനസാന്തരത്തിനായി പരിത്യാഗപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുക; നിഷ്കൎഷാപൂൎവ്വമായ കൃത്യനിൎവ്വഹണവും പ്രമാണങ്ങളുടെ അനുസരണവുമാണു് മുഖ്യമായ പ്രായശ്ചിത്തം. ഞാൻ ജപമാലരാജ്ഞിയാകുന്നു. ജീവിതം നവീകരിക്കുകയും പാപങ്ങൾക്കു മോചനം അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്യണമെന്നു മുന്നറിയിപ്പു നൽകുവാനായി ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നു." എന്നാണു് ഫാത്തിമായിൽ വച്ചു പ. കന്യാസ്ത്രീമറിയം അരുളിച്ചെയ്തതു്. ആദ്ധ്യാത്മികകാൎയ്യങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ വളരെ കുറച്ചേ ചിന്തിക്കാറുള്ളു; അതും വളരെ കുറച്ചുപേർ മാത്രം. ഇന്നു സൎവ്വവ്യാപകമായ ഒരു അധഃപതനമാണു് നാം ദർശിക്കുന്നതു്. ഇതു് തീൎത്തും ആപൽക്കരമാണു്. തൽപരിഹാരാൎത്ഥം സൊഡാലിററി അംഗങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രാൎത്ഥിക്കയും പ്രവൎത്തിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ജീവിതയാഥാൎത്ഥ്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുന്ന ഒരു യുവാവിനു്, ജീവിതവിജയത്തിനോ പരാജയത്തിനോ കാരണമായി നിലകൊള്ളുന്നതു് അവനു ചെറുപ്പത്തിൽ ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന പരിശീലനമാണു്. അതുകൊണ്ടു് യുവാക്കന്മാർ അബദ്ധപന്ഥാവിൽക്കൂടി അലഞ്ഞുതിരിയുവാൻ അനുവദിക്കാതെ അവരെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭക്തസംഘടനയിൽ ചേൎത്തു മാൎഗ്ഗനിർദ്ദേശം ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഇതിനു ഏററവും ഉപകരിക്കുന്ന സംഘടന സൊഡാലിററിയാകുന്നു എന്നു സഭാമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഈ കൊല്ലത്തെ നമ്മുടെ പ്രവൎത്തനം ബാഹ്യമായിരുന്നില്ലയെന്നൊരു ആക്ഷേപമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അതിനുത്തരമായി എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു് മാർ സെവേരിയോസിൻെറ ഒരു പ്രഭാഷണഭാഗം മാത്രമാണു്. "സഭാചാരങ്ങൾ ക്രമത്തിലധികം ആഡംബരമായും ആർഭാടമായും ആഘോഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആദ്ധ്യാത്മിക

കാൎയ്യങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞുപോകുന്നു” സൊഡാലിററി തീൎത്തും ആദ്ധ്യാത്മികമാണു്. എന്നാൽ വിൻസെൻറ് ഡി പോൾ മുതലായ സേവനസംഘങ്ങൾ ഇല്ലാത്തയിടങ്ങളിൽ സൊഡാലിററി അംഗങ്ങൾ ഈ വക ജീവകാരുണ്യപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതു് ഉത്തമമായിരിക്കും. ഈ കോളെജിൽ അഭിനന്ദനീയമായ വിധത്തിൽ പ്രവൎത്തനം നടത്തിവരുന്ന സോഷ്യൽസർവീസ് സൊസൈററിക്കു ആരംഭമിട്ടതു് ഇവിടത്തെ സൊഡാലിററിയാണു് എന്നു അഭിമാനത്തോടുകൂടി ഞങ്ങൾക്കു പറയുവാൻ സാധിക്കും.

'ഐഡിയ'ലിനെപ്പററി ഒരു വാക്കു്. ഈ കോളെജിൻെറ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ തുടങ്ങിയതാണു് ഇവിടത്തെ സൊഡാലിററി. സൊഡാലിററിവകയായി ഒരു വാൎഷികപ്പതിപ്പു് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്നു പലൎക്കും ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. സാഹചൎയ്യങ്ങളുടെ പ്രാതികൂല്യം നിമിത്തം കഴിഞ്ഞവൎഷം മാത്രമെ അതു ഒരു യാഥാൎത്ഥ്യമായി പരിണമിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചുള്ളു. നമ്മുടെ എല്ലാ സംരംഭങ്ങളിലും നമ്മെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാതാവിൻെറ സഹായത്താൽ, ഐഡിയൽ ശാഖകളോടും ഉപശാഖകളോടുംകൂടി പൂത്തുതളിൎത്തു സൊഡാലിററിസംഘടനയെ പ്രശോഭിപ്പിക്കുവാൻ ഇടയാകട്ടെ എന്നു ഹൃദയപൂൎവ്വം പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നു.

ഈ കൊല്ലത്തെ സൊഡാലിററി പ്രവൎത്തനങ്ങൾ വിജയപൎയ്യവസായിയാക്കിത്തീൎക്കുവാൻ യത്നിച്ച എല്ലാ ബ. വൈദികരോടും സംഘാംഗങ്ങളേവരോടും എനിക്കുള്ള ഹൃദയംഗമമായ കൃതജ്ഞതയെ സ്വീകരിച്ചാലും. ഞങ്ങളുടെ എല്ലാ സംരംഭങ്ങളിലും ആവശ്യമായ ഉപദേശവും പ്രോത്സാഹനവും നൽകി ഞങ്ങളെ സഹായിച്ച പെ. ബ. പ്രിയോരച്ചനോടു് ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞത സീമാതീതമാണു്. ഞങ്ങളുടെ സകല പ്രവൎത്തനങ്ങൾക്കും മാൎഗ്ഗനിൎദ്ദേശം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബ. മാർസലച്ചനു് ഞങ്ങൾ എന്നും കടപ്പെട്ടവരായിരിക്കും. ആ വന്ദ്യപുരുഷൻെറനേൎക്കു വ്യക്തിപരമായും സൊഡാലിററിയുടെ പേരിലുമുള്ള സ്നേഹാദരങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ഈ അവസരം വിനിയോഗിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ പുരോഗതിക്കായി പ്രയത്നിച്ചിട്ടുള്ള ഏവരേയും മാതാവു തീൎച്ചയായും അനുഗ്രഹിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ഒരപേക്ഷകൂടി. ഈ ലോകത്തിൽനിന്നു് എന്നന്നേയ്ക്കുമായി നമ്മുടെ സംഘാംഗങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും വേർപെട്ടു എന്നറിയുന്ന സന്ദൎഭത്തിൽ സാദ്ധ്യമാകുന്ന ഒരു മനോഗുണപ്രവൃത്തിയെങ്കിലും ആ ആത്മാവിൻെറ നിത്യശാന്തിക്കായി ക്രൈസ്തവസഭാഭണ്ഡാഗാരത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കണമെ!

P. K. Davasia IV B. A.
Prefect
S. H. C. SODALITY
Thevara

The world was unworthy, says St. Augustine, to receive the Son of God immediately from the Father's hands. He has given Him to Mary in order that the world might receive Him through her.

Secretary's Page

സുഹൃത്തുക്കളെ,

പല മധുരസ്മരണകളേയും പിന്നിട്ടുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ ഈ വർഷത്തെ കലാലയജീവിതം അവസാനിക്കുവാൻ പോവുകയാണു്. നമ്മളിൽ പലരും പരുപരുത്ത ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ പോവുകയായിരിക്കും. ഏതൊരു വിപൽസന്ധിയേയും ആത്മാഭിമാനത്തോടുകൂടി നാം നേരിടുകതന്നെ ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിനു തെല്ലും സംശയമില്ല.

ലോകം ഒരുകാലത്തും ദർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വിപത്തുകളെയാണു് ഇന്നു നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. നിരപരാധികൾപോലും യുദ്ധത്തിന്റെ ദുരന്തദുരിതങ്ങൾ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. മനുഷ്യൻ അമൂല്യമായി കണക്കാക്കുന്ന സംസ്കാരത്തെ സാമ്രാജ്യദുഷ്പ്രഭുത്വം ഏററവും ജുഗുപ്സാവഹമായ രീതിയിൽ നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽനിന്നു് നമുക്കു് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്. ഇങ്ങനെ ലോകം അക്രമത്തിലേക്കും അരാജകത്വത്തിലേക്കും കുതിച്ചുപായുന്ന ഈയവസരത്തിൽ പരമപ്രധാനമായ ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങൾ മനുഷ്യൻ വിസ്മരിക്കുന്നു. ഭൗതികസുഖാനുഭൂതിയിൽ മനുഷ്യൻ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണു്. ഇതിനുള്ള പരിഹാരമാർഗ്ഗം ഞാനും നിങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഭാവിതലമുറ നന്നാവുക എന്നുള്ളതു മാത്രമാണു്.

ദ്വേഷത്തെ സ്നേഹംകൊണ്ടാണു് നാം നേരിടേണ്ടതു്. അതു ഭീരുത്വമല്ല. അതാണു് ക്രൈസ്തവ സംസ്കാരം. അനീതിയോടു സന്ധിയില്ലാത്ത സമരംതന്നെ നാം നടത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥനയുടേയും പ്രായശ്ചിത്തത്തിന്റേയും ഒരു കുരിശുയുദ്ധമാണു് നടത്തേണ്ടതു്. നമ്മുടെ സംഘടിതശക്തിയുടെ മുമ്പിൽ എതിരാളികൾ മുട്ടുമടക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. വിപൽഘട്ടങ്ങളിലെല്ലാം ദൈവജനനി നമ്മെ നേർവഴിയ്ക്കു നയിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

സാമൂഹ്യമായും സാഹിത്യപരമായുമുള്ള വിഷയങ്ങളെപ്പററി അല്പം ചിന്തിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും എന്തെല്ലാമാണു് നമ്മുടെ ചുററും നടക്കുന്നതെന്നു്. ഇന്നു സാഹിത്യത്തെ തല്പരകക്ഷികൾ അവർക്കനുയോജ്യമായ വിധത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയാണു്. ലോകത്തിലെ ബഹുഭൂരിഭാഗം ജനങ്ങൾക്കഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്ന ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നും മുഖം തിരിച്ചു ഏതാനും സുഖലോലുപന്മാരെ വിനോദിപ്പിക്കുന്നതിനും പ്രഭുക്കന്മാരെ പ്രശംസിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി നടത്തപ്പെടുന്ന സാഹിത്യവ്യവസായത്തോടുള്ള അവജ്ഞയുടെയും അതൃപ്തിയുടേയും ഫലമായിട്ടായിരിക്കാം നവംനവങ്ങളായ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ സന്മാർഗ്ഗത്തിനും സദാചാരത്തിനും അനുയോജ്യമായ, ഒരു സാഹിത്യപ്രവർത്തനമാണു് നമുക്കിന്നാവശ്യം.

ഇങ്ങനെ നാം ശാശ്വതസമാധാനത്തിനുള്ള പോംവഴികൾ ആരായുകയാണു്. പരിശുദ്ധപിതാവു അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതുപോലെ "സമാധാനത്തിനായി സർവ്വ കഴിവുകളും നാം പ്രയോഗിക്കണം. അതിനു ഏററവും പററിയ പ്രതിവിധി നാം യഥാർത്ഥ ക്രൈസ്തവരായിത്തീരുകയെന്നുള്ളതാണു്. "അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരും ഭാരം ചുമക്കുന്നവരും എന്റെ അടുക്കൽ വരുവിൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാം." എന്നരുളിച്ചെയ്ത ദിവ്യനാഥനുമായി രമ്യപ്പെടുകയായിരിക്കും അതിനുള്ള ഏററവുംപററിയ ഉപാധി. വിജയം നമ്മുടേതായിരിക്കും. നിങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും എന്റെ വിനീതമായ കൂപ്പുകൈ.

N. P. Thomas,
Secretary

The Supreme Kingship

SEBASTIAN MAMPALLY B. A., III B. Com.

In the context of recent national politics all over the world, the word king has a reactionary element about it. And yet, there is really a context in which the usage of the title king can never savour prejudice, can never be without the correct significance, and that is when one consider the supreme kingship of Christ. For whatever be the ideological differences from country to country the king ship of Christ can never be questioned but by the evil spirit in man, and that is nothing before the supreme spirit.

In these days of totalitarianism and the denial of the rights of religion, it is apt that we give thought to this fact that a materialistic philosophy is unnatural to man. The greatest fault of the Soviet Ideology is that it assumes the possibility of the political control of the hearts and minds of the people. Such a control is not possible, for, ideas if anything are of their very nature free; so also are the feelings of the human heart. We can be assured that the supposed victory in the suppression of religion in a great part of the population of the world is a humbug. It can never be achieved, for the "Kingdom of God is within you."

"Render to Cæsar what is Cæsars". Catholics should have the vigilence to separate the rights of king of the world, and the rights of the Supreme king. Catholics may be living in capitalistic states, or socialist states, or communist states; but Catholics all over the world, scattered in various countries should remember that they are united most strongly in the kingship of Christ. And this union really is a greater union than the outward union of the people of a country, though this is not often realized. The modern trend in national politics makes life for the Catholic difficult, because the Cæsars demand what is not theirs. Let us remember that we are not to be slaves of worldly Cæsars We may often have to revolt.

"And why call you me Lord, and do not the things which I say"! This is the king's great question to all his subjects. Let not one forget that the king has made it clear and is making it clear through the Catholic Church what he has to say about the various problems of man. What is important is that we should have a scale of values fixed in our mind, which is the scale of values of our king himself, so that whatever be the problem, we can acquit ourselves creditably. But this creation of the kings scale of values is a slow process which must begin at the schools with religion and moral education and well arranged profane (material education) education

And they mocked Him saying "Hail King of Jews". "If thou be the king of the Jews, Save Thy self". Perhaps these statements are re-echoing in the minds of millions of evil minded persons when they view the suppression of the Catholic church in various countries. But let it be remembered that the victory of the Supreme king, strange as it might be at first thought to human reason, is through suffering. But a time will come when suffering will have found an end, never to come back; and then in greater measure we shall realize the significance

of the prayer, ''Father, hallowed be Thy name, Thy Kingdom come.''

Let not the loyal subjects of the King waver because of the enemy's strength. For remember the question, which is easier to say, Thy sins are forgiven thee or to say arise and walk ? Let us not forget that the very organization and working of the Catholic Church is a great wonder. If the Church is suffering it is because of her strength to suffer. They are unfortunate who cannot realize this and often say that the Godless totalitarianism theory will come to be established every where and that Godfearing people will cease to exist.

For, the greatest victory of the loyal subjects of Christ the King is that, they enjoy the greatest freedom: freedom from the slavery of sin. And Jesus coming spoke to them saying,''All power is given to Me in heaven and on earth.'' When people are involved in political slavery they are excited, they are eager to unite and fight. It is a paradox that when it is a question of the slavery under sin, we are not eager to unite and fight. When we have the All Powerful as our King we need not be afraid of even the greatest power of this world. "Down with sin' down with slavery" ,should be our "war cry." So Let us go on fighting under the banner of the Supreme King.

LOOK SHARP! *LOOK SHARP!!*

ALWAYS IN STOCK

CHEAPEST HOUSE

FOR

QUALTY WATCHES, CLOCKS,
TIME PIECES.

ALL KINDS OF FOUNTAIN PENS,
STATIONERIES AND CUTLERY ETC.

Westend & Favreleuba Watches

&

All kinds of Drama requirements.

Visit our show room and be satisfied.

R. RANGANATHA PRABHU,
BROADWAY. ERNAKULAM.

St. Gabriel, Our Patron Saint

M· C· GEORGE III BSc

If we examine the history of mankind we will atonce realise that times of general calamity and confusion have been productive of the greatest minds and that the purest one is produced from the hottest furnace and the brightest thunder bolt is elicited from the darkest storms. It has been said that great men are periodic and great events shape great men . . . . .

Francis was born on the 1st day of March 1838. His father determined that the education given to him must be thoroughly catholic from the very foundation. As time went on, the world was spreading out before him its pleasures and frivolities with all their alluring attractiveness. Yet, he did not yield to their seductions. With all his worldliness, the religious principles that had been instilled into his heart, were exercising their influence over him, and were acting as a potent restraint upon inclinations which, otherwise, might have disrupted his whole moral life. Francis was then overtaken by a serious illness and death itself seemed to be imminent. He prayed ardently with a promise to consecrate his life in some religious order if his life should be spared. His conscience, too, now rebuked him for his levity and worldliness. God heard his prayer. But the promise he had made, he did not fulfil, until for a second time he was laid up. Gabriel, died in 1862, February 27th, was canonized in 1920, May 13th.

Gabriel's was, what is called in the technique of asceticism, an interior life, or as St. Paul says, "a life hidden with Christ and which, perhaps, is the best and most complete expression of the perfection of Christianity." To Jesus through Mary was the motto of Gabriel's life. The life of Gabriel will be (like) a becon light set on watch tower, guiding to safety many a youth, tempest-tossed on the engulfing sea of an unchristian and dissolute world. In the gallery of splendid lives, his name also is included.

In a letter addressed to his father he writes:—

"The twenty-four hours of the day seem hardly more than twenty-four brief-moments which pass by most rapidly. Oh! how sweet it is to serve God! My

health is excellent, and my life full of happiness. Besides this,, what is there I can desire more upon earth?".

Again he writes:—

"My life is one continuous joy. The days and months pass by most quickly; and so sweet is the service of God that, besides the eternal reward which 1 hope, one day, to receive from this infinite mercy, He also gives me many consolations every day. What a grace it is to dwell in the house of God".

In another letter to a former college mate, he writes:—

"If you sincerely desire for your salvation, avoid, I beg of you, these things against which I am now about to warn you.

Avoid bad company. Avoid the theatre. Avoid dances, for all these things conspire against the soul.

Avoid bad looks, for they can cause brightful havoc in a young man's heart

It is impossible to be saved when one listens to bad conversations, when one exposes oneself to so many dangers, and in a word, when one frequents company where the spirit of the world holds sway".

An extract from another letter written to his father:—

"How truly has a devout servant of God said: 'if people of the world knew the peace and clam and the other blessings of the religious state, the monasteries would become populated like cities, and the cities would become deserts'. It is truly sweet to serve God and His Blessed Mother. There is more sweetness in one hour prayer before Jesus in the Blessed Sacrament, than in all the world's crowded theatres, and brilliant drawing rooms, and giddy diversions, and social gatherings, which can never appease the desires of the heart. With what sentiments of satisfaction, I say, may such a religious lay himself to rest upon his little cot, only to rise again to sing the praises of God".

The prayer he oft recited to the afflicted Mother:—

"O Mother of Sorrows, by the anguish and love with which thou didst stand at the cross of Jesus, stand by me in my last agony. Dearest Mother, when the moment of my death has at last come, present me as your child to Jesus. Ask Him to forgive me for having offended Him, for I knew not what I did. Beg Him to receive me into His Kingdom of glory to be united with Him forever. Amen".

To his favourite brother he writes:—

"Would you have some one to love? Be it so, by all means. But whom shall you love? Mary! what creature is more beautiful, more lovable, more powerful?

If we are in danger, she hastens to our rescue. If we are cast down, she consoles us. If we are sick, she comforts us. If we are in need, she runs to helpus. The moment she sees a heart that wishes to love her, she comes and reveals to it the secret of her goodness. She presses it to her bosom, she shields it, comforts it, stoops to serve it, even deigns to keep it company on its way to eternity".

Long Live His Holiness Pope Pius XII

Born in Rome, on March 2nd. 1876.
Joined Seminary in 1894, when 18:
Ordained priest in 1899, when 23.
Graduated with three Doctorates in 1900.
Consecrated Bishop on May 13th, in 1917.
Created Cardinal, in 1929, when 53.
Elected Pope on his birthday 2nd March, 1939.
Coronation as Pope and King,
on 12th. March, 1939.
His Holiness is now 75 years young, and
12 years old as pope.

On the occasion of his birthday and Coronation-day we humbly pay our filial love, profound respect and homage to His Holiness, the Vicar of Christ.

Pope Pius XII when a youth

"Eugine Maria Joseph John Pacelli' This was the name received at Baptism.

Eugine Pacceli when 16 was graduated with honours and later on he enrolled himself in the Visconti Lyseum which was a sort of military college. One day while Eugine was a student there, a Minister of Education sent an order to all the city schools that the students should write a composition telling of the good that resulted from the seizure of the Papal states from the Pope. The youthful Eugine was then only seventeen. He was not to speak out against injustice and was one of the few students who wrote protestingly of the seizure and wrote not of the good but the evil that resulted from the seizure.

While a student he had intense interest in studies; all the same he endeared himself to his classmates. One of his friends now living in New york recalls an incident illustrating his earnestness in class work. One day he was awakened at 4-40 a. m. by some one banging on his front door. It was friend Eugine. who wanted some notes he had missed in the class the day before. And like the man in the gospel who continued to throw pebbles at his neighours window,

Eugine refused to retire until he had the notes.

While in the summer retreat,the young Pacelli learned to ride on horse back. One of the first rules he learned on horse riding was that the rider must keep a tight rein on the horse, or the horse will run away with him. In applying this rule he said, "If I do not keep a tight rein on myself, I shall always be trying to run away from God."

He thought a great deal about this and came to see that pride, temper envy and bad ideas could gallop off in the wrong

S. H. College Sodality Report

Prefect— P. K. Devasia IV B. A.
Vice-Prefect— Sebastian Paikada III B. A.
Secretary— N. P. Thomas II U.C.
Treasurer — V. A. Abraham II. U.C.

LITERARY & MISSION CLUB
President— T. J. Varghese, IV B.Sc.
Sanctuary and choir— C.K. John II U.C.

GENERAL ACTIVITIES

The inaugural meeting of the Sodality was held on 2nd August 1950, in the College Assembly hall, along with the C. S. U. Rev. Fr. Thomas Nedumkallel M. A. B. T. presided. In his inaugural address he explained to the audience the evils of the so called progressive literature.

We have held six ordinary meetings. An extraordinary meeting was conducted on 16th July, 1950, to celebrate the Seventh Centenary of Mount Carmel. Rev. Fr. Romeo Thomas T. O. C. D., M. A. L. T., presided over the meeting. Mr. V. I. Joseph B.A.,B.L., M. A. Mathew B.A.. IV B. com, and P. V. Joseph IV B. A. spoke on that occassion.

Under the joint auspices of C. S. U. and the Sodality a public meeting was conducted on Mission Sunday. Rev. Fr. Dom George O.S.B; M.A. was in the chair. He gave valuable suggestions concerning the activities of the Sodalists. In the fancy auction sale we took an active part. On the 15th of July, '50, 20 new members were solemnly admitted into the Sodality.

On 18th November, '50, we held a protest meeting against the new secondary education scheme. Very. Rev. Fr. Shabor C.D, our Prior presided. Rev. Fr. Francis Sales, the president of the Catholic Managers' Association graced the occasion by his presence. Advocates V. O. Abraham, and A. G. Mathew spoke on the occasion.

On 1st December,'50, a public meeting was held in connection with the definition of the Dogma of Assumption. Rev. Fr. John Berchmans C. D., presided. Rev. Fr. Marcel made the welcome speech. Mr. M. C. Mathew B A B L, the speaker of the day, advised the Catholic youth to imitate the Virgin Mother who is in heaven in soul and body. Before the meeting a Sodality Rally was held in which Konthurithy, Perumanoor, St,

---

directión with his soul. Thus he decided then and there that he should also keep a tight rein on himself.

Eventually Eugine was graduated from the college. His grand father, father, and brother were lawyers, and hence his relations thought that he also would go for law. But he had determined otherwise - to become a priest, and his family was only very glad over it.

He entered the seminary when 18 and after five years was ordained a priest After his Sacerdotal ordination he continued his studies for another year, and subsequently he was graduated in three doctorates. Father Eugine on his First Mass-Day had consecrated his whole life and priestly career to the Blessed Virgin Mother, whom he loved and honoured with tender devotion.

Joseph's, Thevara, S. H. High School, Thevara participated. On that very day from 4 A M. to 4 P.M. i.e. 12 continuous hours the Holy Rosary was recited in the Church. The Hostel students divided in groups devotedly and very successfully conducted the Rosary. Crusade.

We conducted a candle light procession in connection with the definition of the Assumption. It started from the Lourds Church Perumanoor, As we passed on the roads in line after line, one after another, singing in praise of our Mother and reciting the Rosary our non-catholic friends stood amazed. Rev. Fr. Cletus addressed the gathering after the procession.

On 14th Sept, '50, some of our sodalists headed by Rev. Fr. Marcel went on an excursion to Ootty They visited various places of historical, scientific and religious importance. Under the able guidance of Rev. Fr. Marcel C. D, we are conducting study circles.

We had an active part in conducting a mammoth meeting to protest against the new Secondary Eduction Schme. Sri, K. P. Abraham B. A. B. L., president of Bar Association of Tracancore-Cochin presided. Mr. Manual T. Paikada advocate Bombay, Supreme Court of India and Mr. K. T! Thomas advocate High Court Travancore-Cochin spoke on the occasion.

On the eve of the Feast of Immaculate Conception, 7thDec, '50, as usual a candle light procession was held. Our High School sodalists and all Catholic staff and students participated. Rev. Fr. Principal addressed the gathering.

The valedictory meeting of the sodality was held on the eve of the feast of St. Gabriel Passionist. Very Rev.Fr. Prior presided. Rev. Fr. Principal made an address

Literary and Mission Activities

We have been publishing the manuscript magazine the 'IDEAL'. The credit goes to our able editor Mr. T. J. Varghese and his associate Mr. P. V. Thomas.

Our Lord was pleased to call several of our former members, to work in his vineyard. They have happily responded to His call, and are undergoing the training necessary to do the greatest good to humanity in His name.

Before concluding this report let me express our grateful and heartfelt thanks to very Rev. Fr. Prior our director, to Rev. Fr. Marcel, to Rev. Fr. Principal for their paternal solicitude and the keen interest in the welfare and progress of our sodality. We thank all those who have helped us. Finally we invoke the blessing of our beloved Mother, heavenly Queen, on our sodality so that it may prosper more and more.

N. P. THOMAS,
Secretary.

While AT THEVARA
DO NOT MISS TO VISIT

'PAULSONS' LUNCH HOME,

Near S. H. College, THEVARA.
Deliciovs Coffee & Tea — Always at your service.
SATISFACTION IS OUR MOTTO.
PROP. P. C. PAILY.

ചെറുകഥ

അന്നത്തെ കത്ത്

P. V. THOMAS III B. A.

ബോട്ട പുറപ്പെടുവാൻ ഇനിയും അരമണിക്കൂർകൂടിയുണ്ട്. എങ്കിലും ഒട്ടുംകുറവല്ലാത്ത ഒരു ജനപ്രവാഹം ആ ജലവാഹിനിയിലേക്ക ത്വരിതഗമനം ചെയ്യുകയാണ്. നേരത്തെ ഒരു ഇരിപ്പിടം കരസ്ഥമാക്കിയില്ലെങ്കിൽ അതിൽ നില്ക്കേണ്ടതായി വരുമെന്ന് എനിക്ക മനസ്സിലായി. പലരേയും കൺകുളിർക്കെ കണ്ടാനന്ദിക്കുവാനുള്ള ആ ശുഭാവസരം പാഴാക്കിയ യാത്രക്കാരെ ഞാൻ മനസാ ശപിച്ചു; "അരസികപ്പരിഷകൾ" അങ്ങനെ ഞാൻ ആ ബോട്ടിൽ, സ്വയം മാന്യന്മാരെന്നഭിമാനിച്ചുകൊണ്ട് സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്ന ഒരു കൂട്ടരുടെ ഇടയ്ക്കു കയറിയിരുന്നു. ഒരു കോളേജുവിദ്യാർത്ഥി അഭിമാനമുള്ളവനല്ലെ? ഏതായാലും സമയം വൃഥാ കളയണ്ട എന്നു കരുതി കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന ജയഭാരതമെടുത്തു വായനയാരംഭിച്ചു. ചുരുങ്ങിയ സമയംകൊണ്ട് ആ വാഹനം ജനനിബിഡമായിക്കഴിയുകയും ചെയ്തു.

"സ്വല്പം അടുത്തിരിക്കണെ........ഈ അച്ചൻ കൂടിയിരിക്കട്ടെ" ആ ശബ്ദം കേട്ട ഞാൻ തലയുയർത്തി നോക്കി. ഒരു വൈദികൻ.. വൈദികവിദ്വേഷിയെന്ന ലോകം എനിക്ക സ്ഥാനപ്പേരു നൽകിയിട്ടില്ലെങ്കിലും അതിൽ ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ലായിരുന്നു ഞാൻ. പുച്ഛമായിത്തന്നെ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നു നോക്കി. പക്ഷേ, ഒരു നിഷ്കളങ്കത, ഒരു സഹോദരസ്നേഹം നിറഞ്ഞ വീക്ഷണം അതാണ് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൽ ദർശിച്ചതു്. വേണമോ, വേണ്ടയോ എൻ്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു ഒരു വടംവലി. ഒടുവിൽ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. 'ഓ ഇരുന്നു കൊള്ളട്ടെ.'

"അച്ചൻ ഇവിടെ ഇരിക്കാം" ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"നിങ്ങൾ വിഷമംസഹിച്ചുകൊണ്ട്..........."

അതു കേട്ടപ്പോൾ എനിക്ക ശുണ്ഠിവന്നു. ഇവരുടെ തത്വോപദേശം. എന്നാൽ എങ്ങിനെയാണു വേണ്ടതെന്നു പറയുക?

"അതു സാരമില്ല" അങ്ങനെ അദ്ദേഹം എൻ്റെ വലത്തുഭാഗത്തു ആസനസ്ഥനായി. ഞാൻ എൻ്റെ ജോലിയിലും വ്യാപൃതനായി, മാസികവായന; ഒരു സിഗററും ചുണ്ടിൽ ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട്.

സമയമായി; മണിയടിച്ചു. ഓളങ്ങളെ വെട്ടിമുറിച്ചുകൊണ്ട് ആ വാഹനം മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു തുടങ്ങി, നിശ്ശബ്ദമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽക്കൂടി. ഏകദേശം ഒരുമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ആ മാസിക താഴെവച്ചു. നീരസത്തോടുകൂടിയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ മുഖത്തേയ്ക്കൊന്നു നോക്കി. എന്നാൽ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഒരു പുഞ്ചിരിയാണ് എനിക്ക മറുപടിയായി ലഭിച്ചതു്. ഏതോ ഒരു ആകർഷണീയത അതിൽ ഞാൻ കണ്ടു.

"എങ്ങോട്ടാണു സഹോദരാ യാത്ര?" അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

"വൈക്കത്തേക്ക്", അലക്ഷ്യമായി ഞാൻ മറുപടി കൊടുത്തു.

"എവിടെയാണു പഠിക്കുന്നതു്?"

"എറണാകുളത്തുതന്നെയാണ്"

"നിങ്ങളുടെ പ്രിൻസിപ്പൽ...........അല്ലേ?"

"അതേ."

"എന്താ ഹോസ്റ്റൽജീവിതമെല്ലാം സുഖമല്ലേ?"

പാവം! ആ വൈദികൻ്റെ വിചാരഗതി നോക്കണം. അദ്ദേഹമറിയുന്നുണ്ടോ ഞാൻ ആ ജീവിതത്തെ കയ്ക്കുന്ന കാഞ്ഞിരക്കുരുപോലെ ദൂരത്തെറിഞ്ഞെന്ന്. എന്നെ ഹോസ്റ്റലുമായി ബ

ന്ധിച്ചിരുന്ന കാരിരുമ്പുചങ്ങലയെ ഞാൻ വെട്ടിമുറിച്ചത് അശ്രാന്തപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണെന്ന്. ഹോസ്റ്റൽജീവിതം! അതിൽനിന്നു വിമുക്തി നേടുവാൻ എന്നെ സഹായിച്ച മിത്രങ്ങളോട് ഞാൻ എത്രമാത്രം കടപ്പെട്ടവനാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള ചില ചിന്തകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽക്കൂടി അതിശീഘ്രം പാഞ്ഞുപോയി.

"പരമാനന്ദമല്ലേ അച്ചോ!" ഹാസ്യഭാവത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു. "ആ നരകജീവിതത്തിൽനിന്ന് എനിക്കു മോചനം നൽകി എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ച ദൈവത്തിനു ഞാൻ നന്ദി പറയുന്നു. ഹോ! കഷ്ടപ്പെട്ട ജീവിതം. സ്റ്റഡിടൈം മുഴുവൻ മുറിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം; അനങ്ങുവാനൊക്കുകയില്ല. രാത്രിയിലൊ അതിലും കഷ്ടം. മനുഷ്യരല്ലേ? ഒരു ദിവസം പ്രാർത്ഥന മുടങ്ങിയെന്നോ, സിനിമയ്ക്കു പോയെന്നോ ഒക്കെ വരും. അതിനു ഫൈൻ, തനിച്ചു പ്രാർത്ഥന എത്തിക്കുക............ഇങ്ങനെ പോകുന്നു ശിക്ഷയുടെ ക്രമം. എന്തിന് അവിടെ ജീവിക്കുന്നവർ മോക്ഷപ്രാപ്തിയ്ക്കു വേറെ മാർഗ്ഗങ്ങൾ അന്വേഷിക്കണമെന്നില്ല"

ആ വൈദികൻ ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചു. അവിശ്വാസിയായ കത്തോലിക്കനിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള നീരസമായിരിക്കുമോ അതിൽ അവ്യക്തമായി കിടക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചു.

"സഹോദരാ, ഞാൻ ഒരു സംഭവം പറയാം. അതേ, ഒരു യഥാർത്ഥസംഭവം. ഇങ്ങനെ ഒരു സന്ദർഭം വന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അതു വെളിപ്പെടുത്താമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അതൊരു രഹസ്യമായി ഞാൻ സൂക്ഷിക്കുന്നുവെങ്കിലും നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പരസ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ എനിക്കു അതിയായ സന്തോഷമുണ്ട്. നിങ്ങൾ ക്ഷമയോടുകൂടി അതൊന്നു കേൾക്കണം."

ഞാൻ ആകെ ഒന്നു ഞെട്ടി. ഏതുതരത്തിലുള്ള 'ലാത്തി'യുമായിട്ടാണോ ഈ കത്തനാരുടെ പുറപ്പാട്. ഏതായാലും ശ്രദ്ധിക്കുകതന്നെയെന്നു തീരുമാനിച്ചു.

"സ്നേഹിത! ഒരു കോളജുവിദ്യാർത്ഥി" അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചു. "കോളജിന്റെ മതിൽക്കകത്തു കാലുകുത്തിയ ആ ദിനത്തിൽ, അയാളുടെ ഭാവി ശോഭനമായിത്തീരുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ ചില പരിപാടികളെല്ലാം തയ്യാറാക്കിക്കൊണ്ടു തന്റെ ബന്ധുമിത്രാദികളുടേയും ഗുണകാംക്ഷികളുടേയും ഉപദേശങ്ങളേയും ആഗ്രഹങ്ങളേയും ശിരസ്സാ വഹിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ധ്യയനം ആരംഭിച്ചു. ബഃ വൈദികരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ, അവരുടെ അധികാരപരിധിക്കുള്ളിലുള്ള ഹോസ്റ്റലിൽതന്നെ ആ വ്യക്തി താമസവുമാക്കി. ആദ്യമാദ്യം അദ്ധ്യയനവിഷയത്തിൽമാത്രം അയാൾ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നു. തങ്ങളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്ന ജോലിക്കു വിഘ്നം വരുത്തിക്കൊണ്ട് ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന തന്റെ സഹപാഠികളെ അയാൾ വെറുത്തിരുന്നു. അവരുടെ ജീവിതക്രമത്തെ ഹൃദയപൂർവ്വം അയാൾ ശപിച്ചു. എന്തിന് ആ വിദ്യാർത്ഥി അവിടെ ഒരു മാതൃകയായി ശോഭിച്ചു.

"ആദ്യവർഷത്തിൽ ഏകദേശം ആറു മാസത്തോളം ആ ജീവിതം അയാൾ തുടർന്നുകൊണ്ടുപോയി. അതിനുശേഷം ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ അയാളുടെ ജീവിതക്രമത്തിൽ അറിയാതെതന്നെ കടന്നുകൂടി. ദിനംപ്രതി ദേവാലയത്തിൽ പോയി അനുഗ്രഹം അപേക്ഷിച്ചിരുന്ന ആ പതിവിന് ഒരു മാറ്റം. വൈദികരുടെ പേരിൽ മിത്രങ്ങൾ ആരോപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദൂഷ്യങ്ങൾ വാസ്തവമല്ലേ എന്നൊരു ചിന്ത. അതേ! കുറെയെല്ലാം അല്ല ഒരു നല്ല ശതമാനം തന്നെ വാസ്തവമാണെന്ന് ഒരു വിശ്വാസം. "എമ്പ്രാനല്പം കട്ടു ഭുജിച്ചാൽ അമ്പലവാസികളൊക്കെക്കക്കും" അയാളുടെ ചിന്ത പിന്നീടു അങ്ങനെയാണു പാഞ്ഞത്. ഹോസ്റ്റൽജീവിതത്തോടു എന്തോ ഒരു വെറുപ്പ് അയാൾക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി. സ്വതന്ത്രരായി പുറത്തു ജീവിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുത്ത ചില ധീരപ്രവൃത്തികളെപ്പററി വാനോളം പുകഴ്ത്തി, അഭിമാനത്തോടുകൂടി സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ആകർഷണീയത

അതിൽ ആ വ്യക്തി ദർശിച്ചു. ഏതുവിധത്തിൽ നോക്കിയാലും അവരുടെ ജീവിതം അഭികാമ്യമായിട്ടുള്ളതുതന്നെയെന്ന് അയാൾ ഉറച്ചു.

"അങ്ങനെ ആദ്യവഷത്തിന്റെ അവസാനംവരെ ഹോസ്റ്റലിൽത്തന്നെ മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ അയാൾ ജീവിച്ചു. അടുത്തവഷം ഈ വൈദികരുടെ പിടിയിൽനിന്ന് പുറത്തുചാടി, അതേ! ആ വിദ്യാത്ഥി അങ്ങനെ സ്വതന്ത്രനായി.

"വാസ്തവത്തിൽ അങ്ങനെതന്നെയാണച്ചോ" എനിക്കതിലുള്ള വിശ്വാസം രേഖപ്പെടുത്തി.

"ഞാൻ പറയട്ടെ" അദ്ദേഹം തുടന്നു. "കോളജിനു സമീപമുള്ള ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ, കുറെ മിത്രങ്ങളുമൊരുമിച്ച് അയാൾ വിദ്യാഭ്യാസം തുടന്നു. ഒരുവിധം നല്ല ധനസ്ഥിതി കുടുംബത്തിലുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് മിത്രങ്ങളുടെ സംഖ്യയും അനുദിനം വദ്ധിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധ തീരെ കുറഞ്ഞു, അയാൾ മററു കായ്യങ്ങളിൽ കൂടുതൽ വ്യാപൃതനായി. എന്തിനധികം, അഭികാമ്യമല്ലാത്ത പല പ്രവൃത്തികളിലും അയാൾ തലയിട്ടു.

"ആ കോളജിനടുത്ത് ഏകദേശം നാലു ഫർലോങ്ങ് അകലെയായി ഒരു ഗേൾസ് ഹൈസ്കൂളുണ്ട് ബ: കന്യാസ്ത്രീകളുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ. വിദ്യാത്ഥിനികൾക്കുവേണ്ടി ഒരു ബോർഡിങ്ങ്ഹൗസ് അവർ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും സ്കൂളിൽനിന്ന് കുറച്ചുകലെയാണ് അതു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നത്. അവർ സ്കൂളിലേക്കു പോയിരുന്നത് ഇവരുടെ ലോഡ്ജിനു മുൻവശത്തുള്ള റോഡിൽക്കൂടിയായിരുന്നതുകൊണ്ട്, ദുശ്ശീലങ്ങളിൽക്കൂടി പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ വിദ്യാത്ഥി അവരെ കളിയാക്കുന്ന വിഷയത്തിലും ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ലായിരുന്നു.

"സഹോദരാ, എനിക്കു ലജ്ജ തോന്നുന്നെങ്കിലും ബാക്കികൂടി പറയുവാൻ ഞാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീരുന്നു."

"അച്ചൻ പറയണം, എനിക്കു കേൾക്കുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്" വിദ്യാർത്ഥിനികളുടെ കായ്യത്തിലേക്കു കടന്നപ്പോൾ എനിക്കു ജിജ്ഞാസ കൂടി.

അതിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിനി നമ്മുടെ മിത്രത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയെ പ്രത്യേകം ആകർഷിച്ചു. കാരണം അവൾ അത്രമാത്രം സൗന്ദയ്യവതിയായിരുന്നു എന്നു മാത്രമേ എനിക്കു പറയുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. ആ യുവതിയിൽനിന്ന് സ്നേഹമസൃണമായ ഒരു കടാക്ഷം ലഭിക്കുവാൻ അയാൾ പലവിധത്തിൽ പരിശ്രമിച്ചുനോക്കി, പക്ഷേ ഫലമുണ്ടായില്ല. അവളുടെ നടപടിക്രമങ്ങൾതന്നെ ലോകാഡംബരങ്ങളിൽനിന്ന് വിദൂരതയിലാണെന്ന് വിളിച്ചറിയിച്ചിരുന്നു. എന്നാലും തന്റെ ഉദ്ദേശത്തിൽത്തന്നെ അടിയുറച്ചുനിൽക്കുവാൻ അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. അവളുടെ ഛമായ എപ്പോഴും ആ ഹൃദയഭിത്തികളിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു. അവളുമായി സ്നേഹബന്ധത്തിലേപ്പെടുവാൻ എന്താണു മാഗ്ഗമെന്ന് അയാൾ ചുഴിഞ്ഞാലോചിച്ചുതുടങ്ങി.

"ഒടുവിൽ ഒരു മാഗ്ഗം കണ്ടെത്തി. അതേ! സാധാരണ യുവാക്കന്മാർ ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ ഒരെഴുത്ത്. വിറക്കുന്ന കൈകൾകൊണ്ട് അതു പൂത്തിയാക്കി പിടക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടുകൂടി അയാൾ അത് അഞ്ചലിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. പിന്നത്തെ ചിന്ത എന്തായിരുന്നെന്ന് സഹോദരാ നിങ്ങൾതന്നെ ആലോചിച്ചുനോക്കുക. ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന് അങ്ങനെ ദിവസങ്ങൾ ആറുകഴിഞ്ഞു. മറുപടിയൊന്നും ലഭിച്ചില്ല, അവളുടെ മുഖത്തോ യാതൊരു ഭാവഭേദവും കണ്ടതുമില്ല. രണ്ടു ദിവസങ്ങൾകൂടി കഴിഞ്ഞു. ഒരു മറുപടി. പരിഭ്രാന്തിയോടുകൂടി അയാൾ അതു പൊട്ടിച്ചു, കണ്ണുകളെ അതിൽ ബലമായുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വായിച്ചു, 'അയച്ച കത്തു കിട്ടി, അടുത്ത ശനിയാഴ്ച, പതിനൊന്നുമണിക്ക് ഇവിടെ വന്നാൽ കണ്ടു സംസാരിക്കുവാൻ സാധിച്ചേക്കും. കൂടുതൽ എഴുതുന്നതിനു പരിതസ്ഥിതികൾ അനുവദിക്കുന്നില്ല'; ഇതായിരുന്നു അതിൽ എഴുതിയിരുന്നത്. അയാളുടെ മനസ്സ് ചഞ്ചലപ്പെടുന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഒരു സ്നേഹത്തിന്റെ ലക്ഷണം അതിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ടപ്പോൾ ആശ്വാസത്തിന്റെ തിരകൾ അയാളിൽ ഓളം തല്ലി.

"അടുത്ത ശനിയാഴ്ച. നേരത്തെ ചമഞ്ഞൊരുങ്ങി പതിനൊന്നുമണിവരെയുള്ള ഓരോ നിമിഷവും എണ്ണിയെണ്ണിക്കൊണ്ട് അങ്ങുമിങ്ങും അയാൾ ഉലാത്തിയശേഷം മഠത്തിലേയ്ക്ക് അയാൾ നടന്നു. അവിടെചെന്ന് നിയമപ്രകാരം മണിയടിച്ചു. ഒരു കന്യാസ്ത്രീ അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട്, "ആരെ കാണണം?" എന്നൊരു ചോദ്യം.

നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥി ഒന്നു ഞെട്ടി.

"ബോർഡിങ്ങിലുള്ള..................." ഉത്തരം കൊടുത്തു.

"ആ കുട്ടിയുടെ..............." അയാളെ വിഷമിപ്പിച്ച ഒരു വല്ലാത്ത ചോദ്യം. വിയർപ്പുതുള്ളികൾ അയാളുടെ ദേഹത്തുപൊടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എങ്കിലും അതിനും വിട്ടില്ല", "സഹോദരൻ". അതായിരുന്നു അടുത്ത സമാധാനം.

"അവർ പോയി. നന്റെ എഴുത്തിന് അനുകൂലമായ ഒരു മറുപടി ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അങ്ങനെ പറഞ്ഞതു സൂക്തമായിപ്പോയി എന്ന് അയാൾ സമാധാനിച്ചു. എന്നാലും ആയിരമായിരം ചിന്തകൾ അയാളുടെ മനസ്സിൽക്കൂടി പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

അവൾ വന്നു. ഒരു കന്യാസ്ത്രീയും കൂടെയുണ്ട്. ആ കാഴ്ച കണ്ടമാത്രയിൽത്തന്നെ അയാളുടെ ദേഹം തളർന്നു. അവർ അയാളുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി, ലജ്ജയും ഭയവും ഒരുപോലെ ബാധിച്ച ഒരു വ്യക്തിയുടെ മുഖത്തേയ്ക്ക്.

"കുട്ടി, ഇതു നിന്റെ സഹോദരനാണോ?" അവളോടു കന്യാസ്ത്രീയുടെ ചോദ്യം.

"അല്ല.! അയാൾ പെട്ടെന്നു പുറകോട്ടു നോക്കി; ചെരിപ്പിന്റെ ശബ്ദം കേട്ട്. ദൈവമേ! അവിടത്തെ കപ്ലോനച്ചൻ. വിയർപ്പുതുള്ളികൾകൊണ്ട് ആ വസ്ത്രങ്ങൾ മുഴുവൻ നനഞ്ഞു. ഹൃദയത്തിന്റെ ഇടിപ്പുകൾ കൂടി; തല കറങ്ങുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി. നിലത്തു വീഴരുതെന്നു കരുതി കാലുകൾ തറയിൽ ബലമായി ഉറപ്പിച്ചു ചവുട്ടി.

"സ്നേഹിതാ, വിഷമിക്കേണ്ട" ആ വൈദികന്റെ ശബ്ദം. യുവത്വത്തിന്റെ ചാപല്യമാണിതു്. ഇങ്ങനെ ഒരെഴുത്തയച്ച നിങ്ങളെ ഞാൻ കുററപ്പെടുത്തുന്നില്ല. എന്നാൽ നാളത്തെ നേതാക്കന്മാരായ നിങ്ങൾക്ക്, അഭിമാനബോധത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കേണ്ട നിങ്ങൾക്ക്, ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രവൃത്തികൾ അനുയോജ്യമല്ല. നിങ്ങളുടെ കുടുംബത്തോടും സമുദായത്തോടുമുള്ള കടമയെന്തെന്ന് നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം. നിങ്ങളുടെ ചുമലിലേയ്ക്കാണ് ഞങ്ങൾ ചുമടിറക്കുവാൻ പോകുന്നതു്; അതു വഹിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ പ്രാപ്തരാകണം. കുഞ്ഞേ! നിന്റെ അപഥസഞ്ചാരം ഞാൻ നേരത്തെ കണ്ടറിഞ്ഞതാണ്. അതു് അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ അറിയിക്കണമെന്നു കരുതിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. നിന്റെ ഭാവി ശോഭനമായിത്തീരണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഇങ്ങനെ ഒരെഴുത്തയച്ച് നിന്നെ ഇവിടെ വരുത്തിയതു്. ഇതിനെപ്പററി നീതന്നെ ഒന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കണം. മകനെ, ഇനി നിനക്കു പോകാം. ദൈവം നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ!"

"സഹോദരാ! ആ ഉപദേശവും ശ്രവിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ പുറത്തേക്കിറങ്ങി". "പിന്നീട് എന്തു സംഭവിച്ചു?"

"സഹോദരാ, ക്ഷമിക്കണം. ആ വ്യക്തി, ആ വിദ്യാർത്ഥി, ഈ വൈദികനായ ഞാൻ തന്നെയാണ്."

"അങ്ങിനെയോ?" ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ഒരു നിശ്ശബ്ദത ഞങ്ങളുടെ ചുററും വ്യാപിച്ചു. ബോട്ടിൽ കയറിയപ്പോൾ എന്നിൽ കുടികൊണ്ടിരുന്ന ഉറച്ചവിശ്വാസങ്ങൾക്ക് ഒരിളക്കം തട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നൊരു തോന്നൽ. ചിന്താധീനനായി ഞാൻ എത്രനേരം അങ്ങനെ ഇരുന്നു? ആവോ!

"വൈക്കം, വൈക്കം" എന്ന വിളികേട്ട് ഞങ്ങൾ എഴുന്നേററു.

A Trip to Ootty

T. A. ABRAHAM III B.Com.

As every excursion is, so our excursion was. On the 14th of September 1950, we, a party of 19 Sodalists left the college led by Rev. Fr. Marcel, our Spiritual Director. At about 7 P. M. we reached the South Station. But the train was late and we had to wait an hour more before we left.

We had a Reserved Compartment and there was no chance of "unwe'come rubs', with other noisy passengers. Prompted by the maxim "not having anything to do is not an excuse for not doing something" and by the fact that it is very unpleasant to sit cooped up in the train for a long time, we started on a game of cards with usual fun and frolic. Even amidst such fun and frolic we were very careful about our spiritual duties.

At about 2 A. M. we reached Shornur. We missed the Express by half an hour. Therefore we had to wait there for a long time. However we resumed our journey at 5 A. M. and reached Coimbatore at

THE PICNIC PARTY

10 A M. All of us were quite tired. We had our mid-day meal from Coimbatore.

We departed from Coimbatore, after tiffin, in a special bus to Connoor. The journey by bus was gay and cheerful The road, after Mettupalayam, went round and round and the bus followed the suit. After every furlong there was a

turning and we were steadily rising from sea level. We enjoyed grand scenery. When we neared Connoor we were proud that we were nearly, if I am right 5000ft. above sea level. On the way our bus suffered a casual break-down Therefore we alighted there. There we saw, if Darwin's theory is correct many of our ancestors jumping from one branch to another in the wild forest. After a few minutes we resumed our journey. On one side of the road there were steep hills and on the other side deep valleys. At about sun set we gladly alighted infront of St. Antony's English School, Connoor, which is run by the St. Gabriel Brothers. We received a hearty welcome there. We had previously informed them about our trip and so there was no difficuity of having our residence there. We entrusted our luggage of eatables with the Mess-superintendent of the house.

The cold we felt at the frontiers of Connoor doubled and trebled when we reached Connoor. The hot coffee which we drank was no remedy for the extreme cold. We had friendly talk with the Br. Superior, Br. Headmaster and others. Br. Headmaster was a Tamil man. The hospitable brothers provided us with three rooms, in the school for our use. We had our supper and then we made preparation for sleep. The brothers provided us with a blanket each. Had it not been for this hospitality and generosity we would have died of cold. Thus all of us lay down to sleep, some on desks some on benches, some on the floor; some slept, some talked, some might have dreampt and the night was spent.

Next day was the sixteenth of September. If somebody had viewed us from Thevara through Television at 7-30 A. M. he would have found us in the Chapel, offering up the mass. We breakfasted at 7-30 A. M. The topography of Connoor is beyond my capacity. I can give only a broad, indistinct picture of the school and its surroundings. Here it is. Imagine a beautiful building, not gigantic in size, but spacious with neatly arranged sets of small flower beds infront. Imagine a road running infront of it. Imagine playgrounds in the backyard. Imagine a building with glass windows infront of the school, but a lower level, where these Brothers are trained in religious life. If you can imagine so much you will have a vague idea of the school and its surroundings. It is a pleasant sight to see the bright red flowers seen reflected through the glass windows of the Novitiate Buildings which is at a level lower than the flower beds.

The next programme was to Ootty, some eleven miles away from Connoor. First of all, at Ootty, we visited the St. Mary's Church.

I am sure that none of us will forget the hospitable Father, who is a native of Palai and also the cigars and cigarettes supplied by him. There also what attracted us most was the beautiful gardens. The Father sent with us a boy, one Christopher to guide us in our tour through Ootty.

Straight away we went to the Government Park. In the Park we spent a good time enjoying cool, refreshing air and seeing vegetative growth. For a Botanist there is much to exploit. The glass house in the midst of the Park was the centre of attraction. Our friend I. C. was busy taking snaps.

After this we visited the Baroda palace and the Mysore palace. If Ghandiji the humanitarian had been with us, he would have uttered the same words which he uttered seeing Taj Mahal. But the fact that these two palaces are monuments of art and architecture cannot be

neglected. The broad compound in which these two are set up is worth seeing. We had a critical view of all the attractive rooms of the Mysore palace. Inside we saw, the guests room, Dancing hall, Opera Hall, Royal Library, Bath room, Bed rooms and what not. Then we hurried on our way to see the Horse race. We missed the race but saw the horses. At about 9 P. M. we reached Connor. We had our supper, prayer and then slept calmly.

The next day was Sunday. We heard Mass early in the morning. Then we had our breakfast. After some time we started on our three hour visit ofConnoor. There first we visited the Sim's park.

Then we visited the Louis Pasture's Institute, a Research Laboratary.

A Doctor of the Institute one Mr. Kurian from Kottayam, delivered a fine lecture on the founder of the Institute, its aim and its workirg. He told us that they were making researches mainly *on Rabies.* He gave us the information that a bite of the mad dog on the feet is less serious than one on the hands because the medium through which the poison passes is not blood, but nerves. Among the apparatuses the 'Inqubator' is worth mentioning. In this a large number of eggs can be hatched conveniently, unaided by the hen. We are thankful to Mr. Kurian for his kind considerations.

The silk-worm industry was another place of our visit. An officer explained to us the different stages of growth of the silk-worm from the embryonic to that stage when silk-threads are obtained. The front garden also was worth seeing.

Now it was time for departure. We had a friendly chat with the "student brothers" there. A vast majority of them were Malayalies. A group photo was taken, with Br. Superior in our midst. We expressed our heartfelt thanks and departed at about half past three.

The return journey was easy, and cheerful. We reached here in the next morning.

An important thing which we noted in this three days tour was that the "encroaching" Malayali was to be seen every where, in brotherhood, in priesthood, in research work and in progressive industries.

The excursion as a whole was a happy one and it strengthened the bond of love that existed among us. I take this opportunity to express our gratitude to the authorities, for the valuable help rendered. We are always grateful to our spiritual Director,for his valuable guidance.

NOTE:

ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹിതന്മാരിൽനിന്ന് ധാരാളം ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരണാർത്ഥം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സ്ഥലപരിമിതിനിമിത്തം അവയിൽ പലതും ചേർക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്ക് അതിയായ ഖേദമുണ്ട്. ആ മാന്യ ലേഖകന്മാരോട് ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു —*Editor.*

The Church & State in Education

ZACHARIAS THANNEEPPARA IV B.A.

The prevailing system of education is one that calls for the attention of every lover of his country. It seems that the modern educationalists, envisage that form of educatioin, which is best suited to the sole benefit of those, who accept the exclusion of religion, the basis and first principle of true science, from education. If this tendency is allowed to develop, the future citizens will be irreligious revolutionaries, who may ultimately prove to be a great menace to our own country.

Now, education is essentially a social, and not a mere individual activity. There are three necessary societies, distinct from one another, and yet harmoniously combnied by God into which man is born:- the family, the church & the state. Education is only full and complete, when the family, the church and the state are apportioned their proper share, in the development of the child's physical mental & moral well-being. If the parent's rights & duties are ignored, we have a totalitarian system of education; if the church is denied her rightful place, we have a system of purely secular education. In both these cases, the results are fatal and disastrous, not only to the child, but to the nation as well, of which he is a future citizen.

"It is the inalienable right and the indispensable duty of the church, to watch over the entire education of her children, in all institutions, public or private, not merely regarding their religious instruction there given; but in regard to every other branch of learning and every regulation, in so far as religion and morality are concerned.".

(Christian Educaton of Youth.)

History bears witness and shows magnificently, how the church has ever protected and defended the rights of the family. It is parental instinct, given by God, that turns with confidence to the Church certain of fiding in her the protection of family rights. All these facts recall and proclaim, a striking truth of the greatest significance, in the moral, and the social order. They declare that the mission of education, devolves before all, above all, primarily upon the Church and the family, and this by natural and divine law, and that therefore it cannot be violated, cannot be evaded, cannot be questioned; furthermore, cannot be supplanted.

Now, turning to the state, in the matter of education, it is the right, or to speak more correctly, it is the duty of the state to protect in its legislation, the prior rights of the family as regards the christian education of its offspring, and consquently also to respect, the supernatural rights of the church, in the same realm of christian education.

Thus it is the duty and right of the Church to protect according to the rules of right, reason and faith, the moral and religious education of youth, by removing public impediments, if any that stand in the way. The state should begin by encouraging and assisting of its own accord, the initiative and activity of the church, and the family, whose successes in this field have been clearly demonstrated by history and experience.

It is clear now, that in all these ways of pronmoting education, the state should respect the inherent rights of the family and the Church, concerning Christian education and have regard for distributive justice. And one of the chief duties of the state must be to protect religion, to shield it under the credit and sanction of the laws, and not to organise, or enact any measures or law, that may affect its safety.

In describing the relation between the church and the state, Pope Leo XIII, in this Encyclical states: — "Between the two powers, the Church and the state, there must reign, a well ordered harmony. To one is committed, directly and specifically, the charge of what is helpful, in worldly matters, while the other is to concern itself with the things, that pertain to heaven and eternity. Everything therefore in human affairs, that is in any way sacred, or has reference to the salvation of souls, and the worship of God, whether by its nature, or by its end, is subject to the jurisdiction and discipline of the Church. Whatever else is comprised in the civil and political order, rightly comes under the authority of the state; for Christ commanded us to give the things that are Cæsar's to cæsar, and to God, the things that are God's."

Therefore, it is the obligation of the state, to come to the aid of the families whose resources are in sufficient to make proper provision for the care of their children. But, it is not a part of the normal function of the state to teach. Then the parents ask the church to educate their children, and when they provide all the necessary means, the state has no right to interfere in the teaching; since it is the mission of the church to teach. The fundamental rights of the citizens, should be guaranteed and safeguarded. But the totalitarian tendency of certain, modern democratic states, augurs ill in the light of these considerations

BHARAT STUDIO

NEAR FERRY JETTY,

Ernakulam.

For group Photographs of any size and studio portraits please contact.

സൊഡാലിററി റിപ്പോർട്ടുകൾ

എറണാകുളം സെൻറു മേരീസ് കോൺവെൻറ് സൊഡാലിററി

എറണാകുളം ഭദ്രാസന ഇടവകയിൽ സ്ഥിരമായോ താത്ക്കാലികമായോ ഉൾപ്പെടുന്ന എല്ലാ യുവതികളേയും, ബാലികമാരേയും ഉദ്ദേശിച്ചാണു് ഈ സംഘടന സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നതു്.

കാൎയ്യാലോചനായോഗം

അദ്ധ്യക്ഷ Rev Sr. Beninja

തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഭാരവാഹികൾ:–

Prefects:- Miss Teresa George B. A.
Miss M. J. Lily B. A.

Secretaries: Miss Mary Joseph
Miss Mariamma Thaliathu.

ആകെ അംഗങ്ങൾ 313.

മൂന്നു വിഭാഗമായി തിരിച്ചു് പ്രവൎത്തനം നടത്തുന്നു. രണ്ടു വിഭാഗം സ്കൂൾ ചാപ്പലിലും ഒരു വിഭാഗം ഭദ്രാസനപ്പള്ളിയിലും സമ്മേളിച്ചു ഓഫീസു നടത്തുന്നു. ഒരു വിഭാഗം തൊഴിലാളികളായ അംഗങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാകുന്നു.

ഇക്കൊല്ലം സഖ്യാംഗങ്ങളിൽ 9 പേർ വിവിധ സന്യാസസഭകളിൽചേൎന്നിട്ടുണ്ടു. അവൎക്കു ഞങ്ങളുടെ അഭിനന്ദനങ്ങളും ആശംസകളും!

മാസധ്യാനവും വാർഷികധ്യാനവും നടത്തിവരുന്നു. ഓരോ അംഗവും ഓരോ ആദ്ധ്യാത്മികരജിസ്റ്റർ സൂക്ഷിക്കുന്നു. മാതാവിന്റെ വിമലഹൃദയഭക്തി, ഒരു മണിക്കൂർ ആരാധന, വെന്തീങ്ങധരിപ്പിക്കൽ, പ്രതിദിനധ്യാനം തുടങ്ങിയ സുകൃതങ്ങൾ അംഗങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചുവരുന്നു. ഉത്തരീയജൂബിലിവർഷത്തോടനുബന്ധിച്ചു് 25 രൂപായുടെ വെന്തിങ്ങ ഞങ്ങൾ വില്ക്കുകയുണ്ടായി.

വി. കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ തിരുനാളും, മിഷ്യൻഞായറാഴ്ചയും ഏകോപിച്ചു ആഘോഷിക്കയുണ്ടായി. അന്നത്തെയോഗത്തിൽഫാ: മാത്യു മങ്കുഴിക്കരി ആദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചു. തദവസരത്തിൽ Miss V. V. Rosy, Miss M. L. Chinna ഇവർ പ്രസംഗിച്ചു. അന്നു Luck dip നടത്തി കിട്ടിയ 45 രൂപായിൽ 10 രൂപാക്കു വെന്തിങ്ങ വാങ്ങി സാധുക്കൾക്കു ദാനം ചെയ്തു.

സഖ്യാംഗങ്ങൾ നവംബർമാസത്തിൽ പരേതരായ അംഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകം പ്രാൎത്ഥനകൾ നടത്തുകയും ദിവ്യബലിയിൽ സംബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇക്കൊല്ലം 65 പുതിയ അംഗങ്ങളെ ചേൎത്തിട്ടുണ്ടു്. മാതാവിന്റെ സ്വൎഗ്ഗാരോപണം വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിനു പ്രാരംഭമായി ഒരു മാസത്തേക്കു സഖ്യാംഗങ്ങൾ 42000–ൽപരം പ്രത്യേകത്യാഗകൃത്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും അത്രയും ഗോതമ്പുമണികൾ എണ്ണിയെടുത്തു് ഓസ്തിയുണ്ടാക്കി നവംബർ ഒന്നാംതീയതിയിലെ ദിവ്യപൂജക്കു് ഉപയോഗിക്കുവാനായി അഞ്ചു ദേവാലയങ്ങളിലേക്കു അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു

നവംബർ ഒന്നാംതീയതിതന്നെ ഞങ്ങളുടെ വാർഷികയോഗം നടത്തുവാൻ സാധിച്ചതിൽ അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടു്. Rev. Fr. Reynold M. A. ആദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചു. മി. C. L. ആന്റണി B. A. (Hons) തദവസരത്തിൽ ഒരുപ്രഭാഷണംനടത്തി. Miss Teresa George B.A. അവർകളുംഒരുപ്രസംഗംചെയ്തു. വാർഷികാഘോഷം പ്രമാണിച്ചു്, വിവിധ മത്സരങ്ങൾ നടത്തി. വിജയികളായവൎക്കു് സമ്മാനദാനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നു പ്രദൎശിപ്പിച്ച മാതാവിന്റെസ്വൎഗ്ഗാരോപണത്തിന്റെ ടാബ്ലോ വളരെ ആകർഷകമായിരുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികാഭ്യുന്നതിക്കായി പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാവൎക്കും ഞങ്ങളുടെ വിനീതമായ കൂപ്പുകൈ!

സെക്രട്ടറിമാർ,

മേരി ജോസഫ്

മറിയാമ്മ തളിയത്തു്

തേവര S. H. ഹൈസ്കൂൾ ബോർഡിംഗ് സൊഡാലിററി റിപ്പോർട്ട്

സ്ഥാപനവർഷം 1932

വാർഷികസമ്മേളനം

1950 ഡിസംബർ 9-ാം തീയതി നടത്തപ്പെട്ടു.

അദ്ധ്യക്ഷൻ

റവ. ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് സി.ഡി., എം. എ.

പ്രസംഗകൻ

ശ്രീ തോമസ് സെബാസ്റ്റ്യൻ B. A., L. T.

ടോം ജോസിൻെറ ഒരു കഥാപ്രസംഗവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഈ വർഷത്തെ ഭാരവാഹികൾ

പ്രിഫെക്ട്— ശ്രീ കെ. എൽ. ജോസ്

സെക്രട്ടറി— „ ജോസഫ് അലക്സ്

അസി. സെക്രട്ടറി— „ ഐ. സി. ചാക്കോ

കമ്മിററി അംഗങ്ങൾ—ഒ.സി.എൽ.ജോസ്, ററി. എം. ജോസഫ്, പി. ജെ. ആൻറണി, ടി. പി. ജോർജ്ജ്.

യോഗങ്ങൾ കൂടുന്നതും, ഓഫീസു നടത്തുന്നതും ഞായറാഴ്ചതന്നെയാണ്. യോഗങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും നടത്തി വരുന്നു.

സമ്മേളനങ്ങൾക്കുപുറമെ പരസ്നേഹപ്രവൃത്തികളിലും ഞങ്ങൾ പങ്കെടുക്കുന്നുണ്ട്. മിഷ്യൻ രംഗങ്ങളിലേക്കു പണം അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതുകൂടാതെ കോളേജുസോഷ്യൽസർവ്വീസ് സൊസൈററിക്കും കഴിവതും സഹായം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഞങ്ങളുടെ സഖ്യംഗങ്ങളിൽ പലരും കേരളത്തിലും വെളിയിലുമായി പല മിഷ്യൻരംഗങ്ങളിലും സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഞങ്ങൾക്കു് അഭിമാനകരമാണ്.

കൃതജ്ഞതയുടെ പേരിൽ രണ്ടു വാക്കുകൂടി. ഞങ്ങളുടെ ബ. ഡയറക്ടർ ഫാ. താബോർ സി. ഡി (പ്രിയോർ) അവർകളാണ് ആദ്യമായി ഞങ്ങളുടെ കൃതജ്ഞതയെ അർഹിക്കുന്നതു്. ഫാ. ബരാർഡ് അവർകളോടും ഫാ. റമ്യവോൾഡ് അവർകളോടും ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞത നിസ്സീമമാണ്. ഞങ്ങളുടെ സാന്മാർഗ്ഗികപുരോഗതിക്കായി ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ വൈദികരോടും ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

സർവ്വോപരി ഞങ്ങളുടെ നാഥയായ പരി. കന്യകമറിയത്തിൻെറ പാദപത്മങ്ങളിൽ കൃതജ്ഞത വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഈ റിപ്പോർട്ടു അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

സെക്രട്ടറി

അലക്സ് ജെ. തേവർകാട്ട്

പാലാ സെൻറ് മേരീസ് E. H. സ്കൂൾ സൊഡാലിററി റിപ്പോർട്ട്

1931-ൽ ഇവിടെ സൊഡാലിററി സ്ഥാപിതമായി.

ഡിസംബർ 8. അമലോത്ഭവമാതാവിൻെറ തിരുനാൾ.

ആഘോഷമായ പാട്ടുകുർബ്ബാന, പൊതുദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണം, ബാലികാബാലന്മാരുടെ പ്രഥമദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണം, കാപ്പിസല്ക്കാരം, അമ. മാതാവിൻെറ കപ്പേളയിലേക്കു ആഘോഷമായ പ്രദക്ഷിണം.

ഘോഷയാത്രയിൽ ആദ്യന്തം ജപമാല എത്തിക്കുകയും, സ്തോത്രഗീതങ്ങൾ ആലപിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം ഓഫീസ് നടന്നു.

അംഗങ്ങളെ പല ഗ്രൂപ്പുകളായി തിരിക്കുന്നു. ഓരോ ഗ്രൂപ്പിനും ഓരോ സെക്രട്ടറിയേയും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ നാലു ഗ്രൂപ്പുകളായി മുന്നറിൽപരം അംഗങ്ങളുണ്ട്. പ്രീഫക്ട് സിസ്റ്റർ മേരിജെയിൻ അവർകളുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ നല്ലനല്ല പുസ്തകങ്ങൾ അംഗങ്ങൾക്കു നല്കുന്നുണ്ട്.

മാതാവിൻെറ എല്ലാ തിരുനാളുകളും, വി കൊച്ചുത്രേസ്യായുടേയും, വി. സേവ്യറിൻേറയും തിരുനാളുകളും, ആഘോഷപൂർവ്വം കൊണ്ടാടു

ന്നു. അന്നു അസാധാരണയോഗങ്ങളും നടത്താറുണ്ട്.

ഇക്കൊല്ലം Luck Dip നടത്തി. ലാഭം മിഷ്യൻകേന്ദ്രങ്ങളിലേക്കു അയച്ചുകൊടുത്തു. ഓരോ ക്ലാസ്സിലും മിഷ്യൻപെട്ടികൾവച്ചും ചെറിയ ഒരു ധനശേഖരം ഞങ്ങൾ നടത്തുന്നു.

ബ. ഡയറക്ടറുടെ ഉപദേശവും, പ്രീഫക്റ്റിന്റെ നേതൃത്വവും, ദൈവവിശ്വാസത്തിലും, തദ്വാരാ സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ഭാവിജീവിതം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനു ഞങ്ങളെ വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരോടു ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

General Secretary
Thankamma Joseph

അതിരമ്പുഴ സെന്റ് മേരീസ് E. H. സ്കൂൾ സൊഡാലിറ്റി റിപ്പോർട്ട്

വർഷാരംഭത്തിൽ അംഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ	211
ഈയാണ്ടിൽ ചേർന്നവർ	52
ആകെ അംഗങ്ങൾ	263

പ്രവർത്തനങ്ങൾ:

ആഴ്ചതോറും യോഗം നടത്തുക.

യോഗപരിപാടികൾ

ഡയറക്ടറുടെ ഉപദേശം, ഓഫീസ്, മാതൃകീർത്തനം.

പ്രതിമാസയോഗങ്ങൾ

അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം, ഉപന്യാസം, ലഘുപ്രസംഗങ്ങൾ, സംഗീതം, അതതു മാസത്തേക്കു മദ്ധ്യസ്ഥനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക.

നവംബർ ആദ്യവാരത്തിൽ വാർഷികധ്യാനം.

പരിശുദ്ധ കന്യകയുടെ സ്വർഗ്ഗാരോപണത്തിരുനാൾ, ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണം, അസാധാരണയോഗം.

നവംബർ 1-ാംതീയതി സ്വർഗ്ഗാരോപണം വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്ത ദിവസം. അംഗങ്ങൾ രാവിലെ ദേവാലയത്തിൽ പ്രത്യേകചടങ്ങുകളിൽ സംബന്ധിച്ചു. ഉച്ചകഴിഞ്ഞു റോമിൽനടന്ന ചടങ്ങുകളിൽ റേഡിയോയിൽക്കൂടെ പങ്കുകൊണ്ടു. പ. പിതാവിനു് അനുമോദനസന്ദേശം അയച്ചു.

ഇതരചടങ്ങുകൾ മാതൃസ്വരൂപം വഹിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രദക്ഷിണം, ലദീഞ്ഞ്, ഓഫീസ്.

സെന്റ് വിൻസെന്റ് ഡി പോൾ പ്രവർത്തനം

പഴയവസ്ത്രങ്ങൾ, പണം ഇവ ശേഖരിച്ചു നാട്ടിലും, പുറത്തും സാധുക്കൾക്കു് വിതരണം ചെയ്യുക, അൾത്താരസാമാനങ്ങൾ തയ്ച്ചു മിഷ്യൻപള്ളികൾക്കു അയച്ചുകൊടുക്കുക.

കത്തോലിക്കാപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുക;

അകത്തോലിക്കരുടെയിടയിൽ കത്തോലിക്കാപത്രങ്ങൾ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുക.

ഡിസംബർ 8. അമലോത്ഭവമാതാവിന്റെ തിരുനാൾ.

ആഘോഷമായ പാട്ടുകുർബ്ബാന, പ്രദക്ഷിണം, ലദീഞ്ഞ്, ഓഫീസ്, പുതിയ അംഗങ്ങളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ്.

ഫെബ്രുവരി ലൂർദ്ദ്മാതാവിന്റെ തിരുനാൾ വാർഷികയോഗം, വാർഷികമത്സരങ്ങൾ, സമ്മാനദാനം.

എല്ലാവരുടേയും നേർക്കു ഞങ്ങളുടെ കൃതജ്ഞത നിറഞ്ഞ കൂപ്പുകൈ.

K. V. Marykkutty
Prefcet

Sodalists — 1950 - 1951.

Messers
P K Devasia *(Prefect)*
Sebastian Pykada *(Vice Prefect)*
N P Thomas *(Secretary)*
V A Abraham *(Treasurer)*
T J Varghese *(President, Literary & Mission club)*
C K John *(Sanctuary & Choir)*

HOUSE REPRESENTATIVES:—
S. H. Hostel P K Devasia
Bosco 1 N P Thomas
V A Abraham
Bosco 3 Cyriac Daniel
Jose Vayalil
Bosco 5 K P Ittyavira

Abraham Hormese
P V. Joseph
T J Zacharias
M M Chandy
C D Mathew
M C George
V P John
Mathew Kuruvillai
K V Kuriakose
T A Abraham
P V Thomas
E J Mathew
E C Michael
V L Thomas
O T Zacharias
K V Francis
T V Antony
C D Nicholos
T P Augustine
A I Pius
A L Mathew
M J Joseph
E J Sebastian
A J Michael
C I Mathew
M A Poulose

J Simon
P A Cherian
V T Thomas
P C Abraham
V P Varghese
Mathew Varghese
A S Mathew
Anslum
Declause
V V Varghese
K L Thomas
C C George
P L Jacob
C T John
E A Paul
N T Thomas
K J Joseph
K V Antony
K C Varkey
C C Antony
K J Anthapan
Abraham Tharakan
Joseph Tharakan
M U Thomas
Antony Varghese
Chacko T Kallukulam
K T Thomas
George Antraper
K J Mathai
Antony Linal
K V Joseph
M U John
J Eranimose
K Alexander
V J Mathew
T V Francis
A Bernan
K M Dominic
K S Sebastin
P C Varghese
C D Joseph

C V George
M D Varghese
K James
T K Itty Mathew
M K Abraham
K T Cochu Paul
V Antony
N P Joseph
M K Kunqoes
P J Mathew
M P Joseph
P D Thomas
H J Stephen
M X Rockey
T X Kuriakose
V P Varghese
T V Joseph
K C Mathew
K J Joseph
M K Itoop
A Mathew
M M Joseph
K K John
P J Joseph
M M Ouseph
P T Mathew
John Cyrial
Kunzle A P
T Kuriakose
Mathew Abraham
A J George
K T Joseph
K V Ittiaipp
K J Cherian
Mani Thomas
Lucious
P J Thomas
P J Joseph
Joseph peter
K P Varghese
K P Joseph
A D Paulo
Sebastin Johnson
K J Varkey
P J Avara
P M Chacko
C M George
P V Mathew
N V Chacko
T P Antony
P D Xavier
J Simon
M A Paulose
C I Mathew
Thomas Mathew
P M Mathan
P V Joseph
J Thomas
M P Joseph
V D Thomas
C K George
M T Thomas
P P John
P P Abraham
Varghese Paul
Joseph Mathew
Antony Thomas
A V Ittiavara
K T Jacob
P P Mathew
K C Ittiyarah
Tharian Thomas
P J Cherian
Lonappan Joseph
C J Davis
T K Raphel
M L Varghese
P K John
J A Mathew
M V Mathew

PRINTED AT THE LITTLE FLOWER PRESS, THEVARA.

S. H. College Sodalists 1950 — '51.

Leading IN Textiles

Service — Pleasant

Arrangement — Spacious

Purchase — Comfortable

AT

Chakola's Silk House

STOCKISTS OF ALL FASHION FABRICS

TRICHUR - ERNAKULAM.